DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA

Warszawa, 7 lutego 1957 r. Nr 2 Poz. 15 — 26

TREŚĆ:

15.

ZARZĄDZENIE nr 137 MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 31 grudnia 1956 r.

w sprawie oceny i zatwierdzania założeń projektowych i dokumentacji projektowo-kosztorysowej inwestycji własnych w resorcie Ministra Budownictwa.

(Znak: ZODT/48/56)

W celu usprawnienia trybu oceny i zatwierdzania założeń projektowych i dokumentacji projektowo-kosztorysowej inwestycji własnych w resorcie Ministra Budownictwa zarządza się, co następuje:

§ 1. Z dniem 31 grudnia 1956 r. likwiduje się działalność Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych przy inwestorach naczelnych oraz Centralnej Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych b. Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego i Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych b. Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli.

§ 2. Od dnia 1 stycznia 1957 r. funkcje wymienione w § 1 Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych przejmie Zespół Oceny Projektów Inwestycyjnych Ministerstwa Budownictwa, powołany zgodnie z zarządzeniem nr 6 Ministra Budownictwa z dnia 7 sierpnia 1956 r. w sprawie tymczasowej struktury organizacyjnej Ministerstwa Budownictwa.

§ 3. Założenia projektowe i dokumentacja projektowo-kosztorysowa dla inwestycji własnych, które wpłyną po dniu 31 grudnia 1956 r. i podlegają zatwierdzeniu przez Ministra Budownictwa i dyrektorów centralnych zarządów lub innych jednostek podległych bezpośrednio Ministrowi Budownictwa, — będą przekazywane do oceny Zespołowi Oceny Projektów Inwestycyjnych.

Sprawy związane z oceną założeń projektowych i dokumentacji projektowo-kosztorysowej, niezakończone przez zlikwidowane komisje oceny projektów inwestycyjnych, będą również przekazane Zespołowi Oceny Projektów Inwestycyjnych.

§ 4. Wprowadza się następujące zmiany w dotychczasowym trybie zatwierdzania założeń projektowych i dokumentacji projektowo-kosztorysowej inwestycji własnych:

1. Dyrektor przedsiębiorstwa (inwestor bezpośredni) zatwierdza:

1) projekty wstępne wszystkich inwestycji własnych przedsiębiorstwa o wartości do pięciu milionów złotych w cenach 1956 r., w tym i projekty wstępne wytwórni polowych prefabrykowanych elementów budowlanych, z wyjątkiem inwestycji zastrzeżonych do zatwierdzania przez inwestora centralnego i naczelnego,

2) projekty wstępne inwestycji mieszkaniowych przedsiębiorstwa, jeżeli są zachowane obowiązujące normatywy powierzchniowe i wyposażenia budynków, a pełny koszt jednej izby nie przewyższa trzydziestu trzech tysięcy złotych, w stosunku do wartości całego obiektu w cenach 1956 r.,

3) dokumentację w stadium projektu technicznego, wykonaną we własnym zakresie przez przedsiębiorstwo.

W przypadku, gdy koszt inwestycji według projektu wstępnego przekracza koszt tejże inwestycji, ustalony orientacyjnie przy zatwierdzaniu przez inwestora naczelnego założeń projektowych, — inwestor bezpośredni obowiązany jest uzyskać zgodę inwestora naczelnego na zwiększenie kosztów inwestycji.

2. Dyrektor centralnego zarządu, zarządu terenowego lub innej jednostki bezpośrednio podległej Ministrowi Budownictwa (inwestor naczelny) zatwierdza:

1) założenia projektowe wszystkich inwestycji własnych nadzorowanych przedsiębiorstw, z wyjątkiem założeń projektowych, zastrzeżonych w ust. 3 do kompetencji inwestora centralnego i Prezydium Rządu,
2) projekty wstępne wszystkich inwestycji własnych nadzorowanych przedsiębiorstw, z wyjątkiem projektów wstępnych, określonych w ust. 1 pkt 1) i 2) oraz projektów wstępnych, zastrzeżonych w ust. 3 do kompetencji inwestora centralnego i Prezydium Rządu.

Dyrektor centralnego zarządu lub innej jednostki bezpośrednio podległej Ministrowi Budownictwa może upoważnić dyrektora przedsiębiorstwa do zatwierdzania określonych założeń projektowych i projektów wstępnych, których zatwierdzanie należy do jego kompetencji.

3. Minister Budownictwa (inwestor centralny) zatwierdza: założenia projektowe, projekty wstępne i projekty techniczne inwestycji ważnych dla gospodarki narodowej, których wykaz na każdy rok zatwierdza Minister Budownictwa na wniosek Departamentu Inwestycji, z wyjątkiem inwestycji zastrzeżonych do zatwierdzania przez Prezydium Rządu.

4. Projekty techniczne i techniczno-robocze dla wszystkich inwestycji własnych, wykonane przez państwowe biura projektów, zatwierdzają dyrektorzy tychże biur projektów, — pod warunkiem ich zgodności pod względem ekonomicznym i technicznym z zatwierdzonym projektem wstępnym. Zatwierdzenie projektu technicznego i techniczno-roboczego przez dyrektora biura projektów nie stanowi automatycznie o przyjęciu do realizacji projektu, zastrzeżonego dla dyrektora jednostki inwestującej, który w wypadkach uzasadnionych może zażądać od biura projektów poprawienia stwierdzonych błędów i wprowadzenia zmian zastosowanych rozwiązań projektowych, zmierzających do podniesienia wartości użytkowej i przydatności eksploatacyjnej inwestycji.

5. Dokumentacja projektowo-kosztorysowa jednostadiowa jest zatwierdzana przez osoby upoważnione do zatwierdzania projektów wstępnych, określonych w ust. 1, ust. 2 i ust. 3. Również w tym przypadku biura projektów, które wykonały tę dokumentację, są odpowiedzialne za prawidłowe rozwiązanie konstrukcji urządzeń i instalacji sanitarnych, elektrycznych i innych, gwarantujących bezpieczeństwo i pełną wartość użytkową obiektów inwestycyjnych.

6. Przy ocenie projektów wstępnych należy starannie przeanalizować konieczność i celowość importu z zagranicy maszyn i urządzeń dla projektowanych inwestycji resortu Ministra Budownictwa, jeżeli taki import jest przewidziany.

Dla inwestycji, których projekty wstępne są zatwierdzane przez inwestora bezpośredniego, — zgodnie z ust. 1, — zastosowanie maszyn i urządzeń importowych jest dopuszczalne po uzyskaniu zgody inwestora naczelnego.

§ 5. Ustalenia powyższe dotyczą dokumentacji projektowo-kosztorysowej, wykonanej przez państwowe biura projektów.

We wszystkich innych przypadkach obowiązuje zatwierdzanie jej przez dyrektora centralnego zarządu albo innej jednostki bezpośrednio podległej Ministrowi Budownictwa, — jeżeli dokumentacja taka została wykonana na zlecenie inwestora bezpośredniego.

§ 6. 1. Ocena założeń projektowych o wartości powyżej dwóch milionów złotych oraz projektów wstępnych o wartości powyżej pięciu milionów złotych w cenach 1956 r. inwestycji własnych zatwierdzanych zarówno przez Ministra Budownictwa, jak i dyrektorów centralnych zarządów i innych jednostek bezpośrednio podległych Ministrowi Budownictwa, będzie dokonywana przez Zespół Oceny Projektów Inwestycyjnych.

2. Ocena założeń projektowych inwestycji własnych o wartości do dwóch milionów złotych będzie dokonywana przez centralne zarządy lub inne jednostki bezpośrednio podległe Ministrowi Budownictwa, — w ramach normalnych obowiązków służbowych.

Dyrektor centralnego zarządu lub innej jednostki bezpośrednio podległej Ministrowi Budownictwa w razie potrzeby może zwrócić się do Zespołu Oceny Projektów Inwestycyjnych z wnioskiem o przeprowadzenie ekspertyzy założeń projektowych ocenianych we własnym zakresie, jak również może korzystać z usług rzeczoznawców dowolnie dobranych w ramach przyznanych na ten cel kredytów.

3. Ocena projektów wstępnych zatwierdzanych przez inwestorów bezpośrednich jest dokonywana przez przedsiębiorstwa w ramach normalnych obowiązków służbowych aparatu przedsiębiorstwa.

Dyrektor przedsiębiorstwa może zwrócić się do Zespołu Oceny Projektów Inwestycyjnych z wnioskiem o przeprowadzenie ekspertyzy projektów wstępnych zatwierdzanych we własnym zakresie, jak również może korzystać z usług rzeczoznawców dowolnie dobranych w ramach posiadanych środków.

4. Ocena dokumentacji budownictwa mieszkaniowego inwestycji własnych zatwierdzanej przez dyrektora przedsiębiorstwa może być zlecana jednostkom dyrekcji budowy osiedli robotniczych powołanych do oceny projektów inwestycyjnych, — za zgodą tych jednostek.

5. Praca rzeczoznawców powoływanych zgodnie z § 6 ust. 2 i ust. 3, do oceny dokumentacji technicznej jest opłacana według obowiązujących przepisów.

§ 7. Przepisy zawarte w niniejszym zarządzeniu, dotyczące trybu zatwierdzania założeń projektowych i dokumentacji projektowo-kosztorysowej dla inwestycji własnych, nie zwalniają zainteresowanych jednostek resortu od obowiązków wynikających z innych przepisów. W szczególności zgodnie z postanowieniami zarządzenia nr 2 Prezesa Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1957 r. w sprawie trybu sporządzania i zatwierdzania dokumentacji projektowo-kosztorysowej dla inwestycji (Mon. Pol. nr 1, poz. 4):

1) projekty wstępne sporządzane przez państwowe biura projektów lub inne jednostki państwowe, a w przypadku sporządzania dokumentacji projektowo-kosztorysowej w jednym stadium — projekty techniczno-robocze podlegają akceptacji służby architektoniczno-budowlanej, jednak bez obowiązku sprawdzania obliczeń statycznych i rozwiązań technicznych,
2) projekty techniczne i techniczno-robocze sporządzane przez innych wykonawców niż jednostki państwowe wymagają sprawdzenia i zatwierdzenia przez właściwe organa służby architektoniczno-budowlanej,
3) przystąpienie do realizacji inwestycji może nastąpić po uzyskaniu pozwolenia na budowę wydanego przez właściwy organ służby architektoniczno-budowlanej po

przedstawieniu przez inwestora projektu technicznego, a przy opracowaniu dokumentacji w jednym stadium — projektu techniczno-roboczego.

§ 8. Tracą moc obowiązującą:

1) zarządzenie nr 25 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 4 kwietnia 1951 r., w sprawie powołania Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych dla resortu Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli w brzmieniu zarządzeń: nr 41 z dnia 14 marca 1952 r., nr 139 z dnia 20 czerwca 1955 r., nr 63 z dnia 19 marca 1954 r. i nr 2 z dnia 4 stycznia 1955 r., (Dz. Urz. MBMiO nr 3 z 1951 r. poz. 25, nr 55 z 1952 r., poz. 47, nr 11 z 1953 r. poz. 118, nr 7 z 1954 r. poz. 39 i nr 2 z 1955 r. poz. 8);
2) zarządzenie nr 315 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 2 grudnia 1955 r., w sprawie powołania Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych przy Centralnym Zarządzie Budownictwa Wojskowego (Dz. Urz. MBMiO nr 23 poz. 211);
3) zarządzenie nr 316 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 2 grudnia 1953 r. w sprawie powołania Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych przy Centralnym Zarządzie Robót Inżynieryjnych (Dz. Urz. MBMiO nr 23 poz. 212);
4) zarządzenie nr 80 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 31 marca 1956 r. w sprawie powołania w Ministerstwie Zespołu Oceny Projektów Inwestycji;
5) zarządzenie nr 118 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 18 maja 1956 r. zamieniające zarządzenie nr 80 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 31 marca 1956 r. w sprawie powołania w Ministerstwie Zespołu Oceny Projektów Inwestycji;
6) zarządzenie Ministra Budownictwa Przemysłowego nr 39 z dnia 5 kwietnia 1951 r. w sprawie powołania Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych na szczeblu inwestorów centralnego i naczelnych resortu budownictwa przemysłowego (Biul. M. B. Przem. nr 1/1951);
7) zarządzenie Ministra Budownictwa Przemysłowego nr 111 z dnia 30 kwietnia 1952 r. w sprawie zmiany zarządzenia nr 39 z dnia 5 kwietnia 1951 r. w sprawie powołania Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych na szczeblu inwestorów centralnego i naczelnych resortu budownictwa przemysłowego (Biul. MBPrzem. nr 7/1952 r.);
8) zarządzenie Ministra Budownictwa Przemysłowego nr 54/Og. z dnia 20 sierpnia 1953 r. w sprawie zmiany zarządzenia nr 39 z dnia 5 kwietnia 1951 r. w sprawie powołania Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych na szczeblu inwestorów centralnego i naczelnych resortu budownictwa przemysłowego (Biul. MBPrzem. nr 16/1953 r., poz. 101);
9) przepisy § 4 — pkt. 1, 2, 3 i 4 zarządzenia nr 26 Ministra Budownictwa z dnia 5 września 1956 r. dotyczące zatwierdzania projektów technicznych przez dyrektorów przedsiębiorstw w zakresie inwestycji własnych, których wartość kosztorysowa nie przekracza kwoty pięćdziesięciu milionów złotych;
10) przepisy § 5 pkt. 1, 2, 3 i 4 zarządzenia nr 50 Ministra Budownictwa z dnia 1 października 1956 r. dotyczące zatwierdzania projektów technicznych przez dyrektorów przedsiębiorstw w zakresie inwestycji własnych, których wartość kosztorysowa nie przekracza kwoty pięćdziesięciu milionów złotych.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1957 r.

MINISTER
wz. K. Jaworski

16.

ZARZĄDZENIE nr 25 MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 15 stycznia 1957 r.

w sprawie włączenia do Zarządu Techniki Zespołu Oceny Projektów Inwestycyjnych.

(Znak: OR2-101/57)

§ 1. Powołany zarządzeniem nr 6 Ministra Budownictwa z dnia 7 sierpnia 1956 r. w sprawie tymczasowej struktury organizacyjnej Ministerstwa Budownictwa (Dz. Urz. M.B. nr 1, poz. 3) na prawach departamentu Zespół Oceny Projektów Inwestycyjnych włącza się w skład Zarządu Techniki Ministerstwa Budownictwa.

§ 2. Zespół Oceny Projektów Inwestycyjnych poza czynnościami, określonymi w zarządzeniu nr 137 Ministra Budownictwa z dnia 31 listopada 1956 r. w sprawie oceny i zatwierdzania założeń projektowych i dokumentacji projektowo-kosztorysowej inwestycji własnych w resorcie Ministra Budownictwa, obejmuje sprawy z dziedziny problematyki projektowania w zakresie, który ustali Dyrektor Zarządu Techniki.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 16 stycznia 1957 r.

KIEROWNIK MINISTERSTWA
W. Kopeć

17.

ZARZĄDZENIE nr 36 MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 26 stycznia 1957 r.

w sprawie przydziałów, rozdzielników i uzgodnień dostaw konstrukcjistalowych.

(Znak: CKS/BK/57)

Zgodnie z postanowieniem § 2 ust. 1 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 15 października 1956 r. w sprawie przydziałów, rozdzielników, uzgodnień dostaw i ogólnych warunków dostaw (Mon. Pol. nr 89, poz. 1016) — zarządza się, co następuje:

§ 1. Jako jednostkę operatywną dla prowadzenia spraw rozdzielnictwa i kontroli realizacji dostaw konstrukcji stalowych wyznacza się Zjednoczenie Projektowo-Produkcyjne Konstrukcji Stalowych w Zabrzu, nadzorowane przez Centralny Zarząd Konstrukcji Stalowych „Mostostal" i współpracujące w zakresie dostaw konstrukcji stalowych z Wydziałem Bilansowania Konstrukcji Stalowych „Mostostal", jako z jednostką bilansującą konstrukcje stalowe na terenie kraju i na eksport.

§ 2. Zadaniem Wydziału Bilansowania Konstrukcji Stalowych Centralnego Zarządu Konstrukcji Stalowych „Mostostal" jako jednostki bilansującej jest:

1) ustalanie zapotrzebowania na konstrukcje stalowe na potrzeby inwestycji, kapitalnych remontów, kooperacji i eksportu;
2) uzgadnianie możliwości produkcyjnych wytwórń konstrukcji stalowych;

3) uzgadnianie możliwości zabezpieczenia dostaw wyrobów walcowanych do produkcji bilansowanych konstrukcji stalowych;
4) ustalanie bilansu uzgodnionego pod względem wyżej podanych czynników i w razie nieusuwalnych rozbieżności, przedstawianie naczelnym organom administracji państwowej do decyzji;
5) przyjmowanie i włączanie do bilansu dodatkowych zgłoszeń zapotrzebowania w ramach powstających w okresie jego realizacji luzów produkcyjnych i materiałowych.

§ 3. Zadaniem Zjednoczenia Projektowo-Produkcyjnego Konstrukcji Stalowych, jako organu realizującego postanowienia bilansowe, jest:
1) przyjmowanie od zamawiających zamówień na dostawę zbilansowanych konstrukcji stalowych i ich analiza pod względem zgodności z bilansem konstrukcji stalowych i spełnienia w zamówieniu warunków umożliwiających od strony technicznej przystąpienie przez wytwórnię do realizacji zamówienia;
2) przekazywanie przyjętych zamówień wytwórniom do realizacji według wytycznych bilansu, przy uwzględnieniu:
   a) właściwego dla wytwórni asortymentu konstrukcji, stwierdzonego na podstawie dołączonej do zamówienia dokumentacji,
   b) konieczności zapewnienia wytwórniom ciągłości pracy i poziomu zatrudnienia,
   c) możliwości najlepszego dostosowania się do terminów dostawy, wskazanych przez zamawiającego;
3) opiniowanie co do możliwości przyjęcia dodatkowych zgłoszeń zapotrzebowań na konstrukcje stalowe, przy uwzględnieniu swobodnej mocy produkcyjnej wytwórni, zaopatrzenia materiałowego i terminu wykonania;
4) uzyskiwanie i wykorzystanie przyznanego na produkcję bilansowanych konstrukcji stalowych przydziału wyrobów walcowanych na ustalone na podstawie dokumentacji potrzeby wytwórń konstrukcji stalowych;
5) koordynowanie na terenie hutnictwa kolejności dostaw wyrobów walcowanych na potrzeby wytwórń konstrukcji stalowych na podstawie ,operatywnych uzgodnień z wytwórniami;
6) ustalanie z wytwórniami konstrukcji stalowych planów i przebiegu wykonawstwa poszczególnych zamówień w celu koordynacji dostaw z planami organizacji montażowych i w celu określenia dalszej swobodnej mocy produkcyjnej wytwórń.

§ 4. Działalność Zjednoczenia Projektowo-Produkcyjnego Konstrukcji Stalowych finansowana jest z narzutu w wysokości 0,6% od wartości faktur, wystawianych przez wytwórnie konstrukcji stalowych i przekazywanego przez wytwórnie na konto bankowe Zjednoczenia Projektowo-Produkcyjnego Konstrukcji Stalowych w okresach miesięcznych.

§ 5. Ustalanie cen sprzedażnych na podstawie obowiązujących cenników i kalkulacji indywidualnych oraz fakturowanie należą do kompetencji wytwórń konstrukcji stalowych.

§ 6. Zarządzenie wydane zostaje w uzgodnieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów oraz Ministrami Hutnictwa, Przemysłu Maszynowego i Żeglugi.

§ 7. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1957 r.

MINISTER
wz. **St. Farjaszewski**

18.

ZARZĄDZENIE nr 37 MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 29 stycznia 1957 r.

w sprawie wydawania decyzji o umarzaniu oraz udzielaniu ulg w spłacaniu należności przysługujących jednostkom resortu Ministra Budownictwa.

(Znak: Tm/300/51/57)

W związku z pismem Ministerstwa Finansów Zarząd Dochodów Państwowych z dnia 5 stycznia 1957 r. nr PD.11359/ /7/56 zarządza się, co następuje:

§ 1. Postanowienie § 1, pkt 2), lit. a) zarządzenia nr 76 Ministra Budownictwa z dnia 8 listopada 1956 r. w sprawie wydawania decyzji o umarzaniu oraz udzielaniu ulg w spłacaniu należności przysługujących jednostkom resortu Ministra Budownictwa (Dz. Urz. Min. Bud. nr 4, poz. 53) otrzymuje następujące brzmienie:

„a) o umorzeniu należności nie przekraczających kwoty 10.000 zł, a w przypadku umorzenia należności z tytułu ubytków (niedoboru mienia) — bez ograniczenia wysokości kwoty,".

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 lutego 1957 r.

MINISTER
wz. **St. Bęć**

19.

ZARZĄDZENIE nr 40 MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 31 stycznia 1957 r.

w sprawie nadzoru nad przedszkolami prowadzonymi przez zakłady pracy podległe Ministrowi Budownictwa.

(Znak: ZP/4/5368/56)

W wykonaniu § 2 uchwały nr 746 Prezydium Rządu z dnia 3 października 1953 r. w sprawie uprawnień Ministra Oświaty w zakresie nadzoru pedagogicznego oraz w zakresie sieci i organizacji przedszkoli prowadzonych przez instytucje i zakłady pracy podległe innym ministrom (Mon. Pol. nr A-95, poz. 1324) zarządza się, co następuje:

§ 1. Nadzór pedagogiczny, a także nadzór nad siecią i organizacją przedszkoli oraz nad stosowaniem i właściwym wykonywaniem przepisów obowiązujących w przedszkolach, prowadzonych przez zakłady pracy podległe Ministrowi Budownictwa, sprawuje Minister Oświaty i podległe mu terenowe organa oświatowe.

§ 2. Przedszkola prowadzone przez zakłady pracy podległe Ministrowi Budownictwa — obowiązane są stosować, wydawane przez Ministerstwo Oświaty przepisy, dotyczące przedszkoli.

§ 3. 1. Zakłady pracy podległe Ministrowi Budownictwa obowiązane są przedstawiać do opinii wydziałów oświaty właściwych terenowo prezydiów wojewódzkich rad narodowych (Rad Narodowych: m. st. Warszawy, m. Łodzi, Wrocławia, Poznania i Krakowa), zwanych w dalszym ciągu zarządzenia „prezydiami rad narodowych" projekty inwestycyjne w zakresie lokalizacji oraz podstawowego wyposażenia przedszkoli.

2. W skład komisji dokonujących odbioru inwestycji z zakresu przedszkoli powinni wchodzić przedstawiciele zainteresowanych wydziałów oświaty prezydiów rad narodowych.

§ 4. Każde przedszkole podlega ewidencji właściwego terenowo wydziału oświaty prezydium rady narodowej.

§ 5. Zakłady pracy podległe Ministrowi Budownictwa mogą uruchamiać, przenosić i zamykać przedszkola prowadzone przez siebie za zgodą właściwego terenowo wydziału oświaty prezydium rady narodowej.

§ 6. 1. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 31 stycznia 1957 r.

2. Jednocześnie traci moc:

1) zarządzenie nr 52 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 8 marca 1954 r. w sprawie przedszkoli prowadzonych przez zakłady pracy podległe Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli (Dz. Urz. MBMiO nr 5, poz. 30),

2) okólnik nr 15 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 26 lutego 1954 r. w sprawie nadzoru nad przedszkolami prowadzonymi przez jednostki organizacyjne budownictwa przemysłowego (Biul. M.B. Przem. nr 8, poz. 47).

MINISTER
wz. St. Bęć

20.

ZARZĄDZENIE nr 42 MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 2 lutego 1957 r.

w sprawie powoływania pełnomocników do spraw oszczędnego i racjonalnego wykorzystania paliw stałych i energii elektrycznej.

(Znak: DME/V/0/57)

W celu ujednolicenia przepisów dotyczących powoływania pełnomocników do spraw oszczędnego i racjonalnego wykorzystania paliw stałych i energii elektrycznej, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Dyrektorzy jednostek nadzorujących przedsiębiorstwa resortu Ministra Budownictwa powołują w porozumieniu z Pełnomocnikiem Resortowym, pełnomocników do spraw oszczędnego i racjonalnego wykorzystania paliw stałych i energii elektrycznej, zwanych dalej „pełnomocnikami centralnych zarządów (zarządów)".

2. Pełnomocnikiem w centralnym zarządzie (zarządzie) powinien być jeden z zastępców dyrektora.

3. Zadania pełnomocnika w centralnym zarządzie (zarządzie) określone są w załączniku nr 1 do zarządzenia.

§ 2. 1. Dyrektorzy przedsiębiorstw, w których miesięczne zużycie energii elektrycznej przekracza 50 MWh, powołują zakładowych pełnomocników do spraw oszczędnego i racjonalnego wykorzystania energii elektrycznej zwanych dalej „pełnomocnikami zakładowymi".

2. Pełnomocnikiem zakładowym powinien być jeden z zastępców dyrektora przedsiębiorstwa.

3. Zadania „pełnomocnika zakładowego" w przedsiębiorstwie określone są w załączniku nr 2 do zarządzenia.

§ 3. Tracą moc obowiązującą:

a) zarządzenie nr 33 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 19 lutego 1953 r. w sprawie powołania społecznych komisji kontroli gospodarki materiałowej paliwami stałymi i gospodarki cieplnej,

b) zarządzenie nr 78/Og. Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 31 października 1953 r. w sprawie oszczędności w zużyciu paliw stałych (Biul. M.B.Przem. nr 21, poz. 148),

c) zarządzenie nr 65 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 19 marca 1956 r. w sprawie powołania pełnomocników do spraw oszczędnego i racjonalnego wykorzystania paliw stałych i energii elektrycznej (Dz. Urz. MBMiO nr 6, poz. 40),

d) okólnik nr 64 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 23 października 1954 r. w sprawie terenowych narad oszczędności paliw stałych,

e) okólnik nr 44 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 13 lipca 1956 r. w sprawie koordynacji prac w zakresie oszczędności paliw stałych i energii elektrycznej,

f) okólnik nr 89 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 12 listopada 1952 r. w sprawie oszczędzania paliw stałych oraz zabezpieczenia budynków przed stratami ciepła,

g) pismo okólne nr 124/ME Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 27 października 1955 r. w sprawie zabezpieczenia budynków przed stratami ciepła.

§ 4. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1957 r.

MINISTER
wz. St. Zawistowski

Załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Budownictwa nr 42 z dnia 2 lutego 1957 r.

Obowiązki pełnomocników do spraw racjonalnego i oszczędnego wykorzystania paliw stałych i energii elektrycznej w centralnych zarządach (zarządach):

1. zatwierdzanie norm i wskaźników zakładowych jednostkowego zużycia paliw stałych dla nadzorowanych przedsiębiorstw,
2. nadzór nad ekonomicznym wykorzystaniem paliw stałych i energii elektrycznej,
3. zatwierdzanie premii, oraz przedstawianie do nagród za oszczędne wykorzystanie paliw stałych i energii elektrycznej,
4. współpraca z terenowymi oddziałami NOT,
5. analizowanie procesów produkcyjnych od strony racjonalnego zużycia paliw stałych i energii elektrycznej.

Załącznik nr 2 do zarządzenia Ministra Budownictwa nr 42 z dnia 2 lutego 1957 r.

Obowiązki „pełnomocników zakładowych" do spraw racjonalnego i oszczędnego wykorzystania energii elektrycznej:

1. nadzór nad prawidłowym wykorzystaniem energii elektrycznej,
2. kontrola zużycia energii elektrycznej oraz obniżanie do niezbędnego minimum zapotrzebowania mocy w godzinach szczytowego obciążenia,
3. eliminowanie pracy jałowej silników elektrycznych i transformatorów mocy,
4. współpraca z terenowymi oddziałami NOT oraz udział w naradach na temat usprawniania gospodarki energetycznej.

21.

ZARZĄDZENIE nr 44 MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 8 lutego 1957 r.

w sprawie ujednolicenia zasad premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach transportowych resortu Ministra Budownictwa.

(Znak: ZP/3/57)

W celu ujednolicenia zasad premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach transportowych resortu Ministra Budownictwa, po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się dla pracowników umysłowych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach transportowych resortu Ministra Budownictwa regulamin premiowania, stanowiący załącznik do zarządzenia.

§ 2. 1. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1957 r.

2. Z dniem 1 stycznia 1957 r. tracą moc obowiązującą:

1) zarządzenie nr 142 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26 czerwca 1956 r. w sprawie zasad premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach transportowych resortu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli (Dz. Urz. MBMiO nr 16, poz. 43),

2) przepis § 12 zarządzenia nr 32 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 25 kwietnia 1956 r. w sprawie zmiany zasad wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych budownictwa przemysłowego (Biul. MBPrzem. nr 7, poz. 45),

3) załącznik nr 2 do zarządzenia nr 145 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 9 października 1951 r. w sprawie zasad premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w zakładach produkcji pomocniczej i jednostkach usługowych podległych Ministrowi Budownictwa Przemysłowego (Biul. MBPrzem. nr 4, poz. 27).

M I N I S T E R
wz. St. Bęć

Załącznik do zarządzenia nr 44 Ministra Budownictwa z dnia 8 lutego 1957 r.

REGULAMIN

premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach transportowych resortu Ministra Budownictwa.

§ 1. Regulamin ustala zasady premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach transportowych resortu Ministra Budownictwa, zajmujących stanowiska oznaczone jako premiowane w obowiązujących tabelach zaszeregowania.

§ 2. Premia miesięczna przysługuje za wykonanie następujących dwóch wskaźników planu produkcyjnego:

„A“ — miesięcznego planu usług transportowych przez własny tabor mechaniczny,

„B“ — zaplanowanych na dany miesiąc tonokilometrów przez własny tabor mechaniczny.

§ 3. 1. Wskaźnik „A“ oblicza się jako stosunek przewiezionych ton w miesiącu sprawozdawczym do ilości ton zaplanowanych do przewiezienia na dany miesiąc.

2. Wskaźnik „B“ oblicza się jako stosunek wykonanych w miesiącu sprawozdawczym tonokilometrów do zaplanowanych na dany miesiąc.

§ 4. Premię przysługującą za wykonanie wskaźników „A“ i „B“ oblicza się według następującej tabeli:

1. Premia za wskaźnik „A“

procent wykonania planu usług transportowych	premia w procentach	
	grupa premiowa	
	I	II
100	20	17
101	24	19
102	28	23
103	31	26
104	34	29
105 i więcej	37	32

2. Premia za wskaźnik „B“

procent wykonania zaplanowanych tonokilometrów	premia w procentach	
	grupa premiowa	
	I	II
100	20	17
101	24	19
102	28	23
103	31	26
104	34	29
105 i więcej	37	32

3. Przy niepełnych procentach wykonania planu, o którym mowa w ust. 1 i 2, przyjmuje się ułamek 0,5 i powyżej za jeden, a poniżej 0,5 nie uwzględnia się.

Premia miesięczna jest średnią arytmetyczną procentów premii za wykonanie wskaźników „A“ i „B“.

§ 5. W przypadku nie wykonania w 100% jednego ze wskaźników „A“ lub „B“ premia miesięczna przysługuje w wysokości, wynikającej z wyliczenia średniej arytmetycznej według postanowień § 4, przy czym w wyliczeniu tym, ilość punktów premiowych za niewykonany w 100% wskaźnik „A“ lub „B“ ustala się na 20 lub 17 pomniejszone o 2 punkty premiowe za każdy jeden procent niewykonania planu.

§ 6. W przypadku niewykonania w 100% obydwóch wskaźników planu „A“ i „B“ premia miesięczna za dany miesiąc nie przysługuje.

§ 7. 1. Od premii obliczonej według §§ 4 i 5 potrąca się po 1% za każdy 1% względnego przekroczenia miesięcznego planu funduszu płac robotników grupy eksploatacyjnej, zatrudnionych w przedsiębiorstwach transportowych.

2. W przypadku względnego przekroczenia miesięcznego planu funduszu płac robotników grupy eksploatacyjnej ponad 5% — premia nie przysługuje.

3. Procent wykonania planu funduszu płac określa się przy użyciu wskaźnika korygującego, równego procentowi wykonania wartości usług własnych.

§ 8. W przypadku, gdy przedsiębiorstwo jako całość nie wykonało planu, a poszczególne jednostki organizacyjne wchodzące w skład przedsiębiorstwa, mające wydzielony plan produkcyjny, plan własny wykonały — pracownicy tych jednostek organizacyjnych mogą otrzymać premię obliczoną na zasadach niniejszego regulaminu, zatwierdzoną przez dyrektora przedsiębiorstwa.

§ 9. Pracownicy umysłowi zatrudnieni w jednostkach organizacyjnych taboru konnego otrzymują premię w wysokości zatwierdzonej dla pracowników umysłowych, zatrudnionych w zarządzie przedsiębiorstwa.

§ 10. 1. Premię miesięczną dla dyrektora przedsiębiorstwa transportowego zatwierdza dyrektor jednostki nadrzędnej.

Premię dla pracowników umysłowych przedsiębiorstwa, zatwierdza dyrektor przedsiębiorstwa.

2. Premię dla pracowników umysłowych zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych, wchodzących w skład przedsiębiorstwa, zatwierdza dyrektor przedsiębiorstwa na wniosek kierownika jednostki.

3. Premia za dany miesiąc sprawozdawczy powinna być wypłacona najpóźniej w ostatnim dniu miesiąca następującego po miesiącu sprawozdawczym.

4. Premię miesięczną oblicza się od wynagrodzenia zasadniczego.

§ 11. Premie nie oparte na postanowieniach regulaminu będą traktowane jako wypłaty pozbawione legalnych podstaw.

22.

OKÓLNIK nr 6 MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 25 stycznia 1957 r.

w sprawie prawidłowej gospodarki szkłem okiennym.

(Znak: ZA-MW-0/56)

W związku z nadmiernym zużyciem szkła na budowach oraz w celu usprawnienia gospodarki tym materiałem ustala się, co następuje:

§ 1. Przedsiębiorstwa położą szczególny nacisk na limitowanie dostaw szkła okiennego przez analizowanie zapotrzebowań budów, co do zgodności wymiarów szkła zapotrzebowanego z wymiarami otworów, które mają być oszklone.

§ 2. Przedsiębiorstwa powinny przestrzegać miesięcznego rozliczania budów z pobranego szkła, mając na uwadze ograniczenie do minimum strat spowodowanych odpadami i stłuczką.

§ 3. W celu jak najoszczędniejszego zużycia szkła okiennego w wykonawstwie budowlanym komórki produkcyjna i techniczna przedsiębiorstw zwrócą szczególną uwagę na:

1) zgodność wymiarów zapotrzebowanego szkła z wymiarami otworów, które mają być oszklone,
2) zabezpieczenie przed ewentualnym stłuczeniem oszklonych okien w czasie robót wykończeniowych zwłaszcza przy tynkowaniu mechanicznym,
3) stosowanie szkła odpadowego do prowizorycznego szklenia budynków w przypadkach, gdy względy produkcyjno-techniczne powodują konieczność prowizorycznego szklenia,
4) szklenie budynków prowizorycznych, wchodzących w skład zagospodarowania terenu z reguły szkłem odpadowym,
5) zabezpieczenie przed zniszczeniem skrzyń ze szkłem, znajdującym się na budowach,
6) organizowanie wszędzie tam, gdzie na to pozwalają warunki, centralnych krajalni szkła.

§ 4. W zakresie transportu i magazynowania szkła okiennego należy zwrócić uwagę na obowiązek ścisłego przestrzegania postanowień, zawartych w normie PN-54/B/13052.

§ 5. Wobec występujących trudności w zaopatrzeniu przedsiębiorstw w szkło ciągnione należy stosować w większym niż dotychczas zakresie szkło surowe lane i ornamentowe tam, gdzie na to pozwalają warunki techniczne.

§ 6. Tracą moc obowiązującą: 1) okólnik nr 73 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 30 grudnia 1955 r. w sprawie prawidłowej gospodarki szkłem okiennym (Biul. MBPrzem. z 1956 r. nr 1, poz. 4) oraz 2) okólnik nr 55 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 10 grudnia 1955 r. w sprawie prawidłowej i oszczędnej gospodarki szkłem okiennym (Dz. Urz. MBMiO nr 24, poz. 177).

§ 7. Okólnik wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1957 r.

MINISTER
wz. **K. Jaworski**

23.

OKÓLNIK nr 7 MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 5 lutego 1957 r.

w sprawie zasad odbywania praktyk zawodowych, wakacyjnych i dyplomowych w resorcie Ministra Budownictwa.

(Znak: dz.CZS/PS/57)

W wykonaniu postanowień § 7 zarządzenia nr 12 Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1952 r. w sprawie czasu trwania, trybu odbywania, planowania oraz zasad opłacania praktyk zawodowych, wakacyjnych i dyplomowych uczniów szkół zwodowych i studentów szkół wyższych (Mon. Pol. nr A-9, poz. 88) oraz zarządzenia nr 79 Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 września 1954 r. w sprawie praktyk wakacyjnych i dyplomowych studentów szkół wyższych podległych Ministrowi Szkolnictwa Wyższego (Mon. Pol. nr A-34, poz. 488) wraz z późniejszymi zmianami — poleca się, co następuje:

§ 1. Zasady odbywania praktyk zawodowych, wakacyjnych i dyplomowych uczniów szkół zawodowych i studentów szkół wyższych w resorcie Ministra Budownictwa oraz obowiązki zakładowych kierowników praktyk zawodowych, wakacyjnych i dyplomowych uczniów szkół zawodowych oraz studentów szkół wyższych regulują instrukcje, stanowiące załącznik nr 1 i nr 2 do okólnika.

§ 2. Za organizację i właściwe przeprowadzanie praktyk odpowiedzialni są dyrektorzy zakładów pracy.

§ 3. 1. Okólnik wchodzi w życie z dniem 5 lutego 1957 r.

2. Jednocześnie traci moc okólnik nr 7 Ministrów: Budownictwa Przemysłowego i Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 9 lutego 1956 r. w sprawie zasad odbywania praktyk zawodowych, wakacyjnych i dyplomowych w resortach: budownictwa przemysłowego oraz budownictwa miast i siedli.

KIEROWNIK MINISTERSTWA
wz. **St. Bęć**

Załącznik nr 1 do okólnika nr 7 Ministra Budownictwa z dnia 5 lutego 1957 r.

INSTRUKCJA

w sprawie zasad odbywania praktyk zawodowych, wakacyjnych i dyplomowych uczniów szkół zawodowych i studentów szkół wyższych w resorcie Ministra Budownictwa.

1. Szczegółowe zasady odbywania praktyk zawodowych, wakacyjnych i dyplomowych reguluje zarządzenie nr 12 Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1952 r. w sprawie czasu trwania, trybu odbywania, planowania oraz zasad opłacania praktyk zawodowych, wakacyjnych i dyplomowych uczniów szkół zawodowych i studentów szkół wyższych (Mon. Pol. nr A-9, poz. 88) i zarządzenie nr 79 Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 1954 r. w sprawie praktyk wakacyjnych i dyplomowych studentów szkół wyższych podległych Ministrowi Szkolnictwa Wyższego (Mon. Pol. nr A-34, poz. 488) z późniejszymi zmianami.

2. Celem praktyk zawodowych w zakładach pracy jest zdobycie przez młodzież umiejętności praktyczno-zawodowych robotnika wykwalifikowanego w podstawowych zawodach budowlanych oraz praktyczne zapoznanie z pracą organizacyjno-techniczną na budowie.

3. Młodzież odbywająca praktykę powinna być otoczona przez zakład pracy wszechstronną opieką i zaznajomiona z charakterem i warunkami pracy na budowie.

4. Zasadniczym warunkiem dobrego przeprowadzenia praktyki jest zainteresowanie akcją praktyk całej załogi, a przede wszystkim POP PZPR i rady zakładowej.

5. Zakład pracy obowiązany jest uzgadniać bezpośrednio ze szkołą lub uczelnią liczbę młodzieży, która może odbyć praktykę na prowadzonych przez niego budowach.

6. Zakład pracy, wchodzący w skład komitetu opiekuńczego technikum budowlanego, jest szczególnie odpowiedzialny za szkolenie praktyczne uczniów tego technikum na budowach.

7. Zakład pracy obowiązany jest zawierać umowy o praktyki zawodowe, wakacyjne i dyplomowe z przedstawicielami wyższych uczelni i szkół. Umowy powinny być zawierane według wzoru, stanowiącego załącznik do zarządzenia nr 13 Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1952 r. w sprawie wzoru umowy o praktykę zawodową, wakacyjną lub dyplomową pomiędzy szkołą zawodową lub szkołą wyższą, a zakładem pracy, w którym uczniowie szkół zawodowych lub szkół wyższych odbywać będą praktyki zawodowe, wakacyjne lub dyplomowe (Mon. Pol. nr A-9, poz. 89) oraz według wzoru, stanowiącego załącznik do zarządzenia nr 79 Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 1954 r. w sprawie umowy o praktykę studencką (Mon. Pol. nr A-34, poz. 488).

8. Zakład pracy nie może uchylać się od obowiązku zawarcia umowy o praktykę i przyjęcie uczniów lub studentów na praktykę.

9. Umowy z ramienia zakładu pracy podpisuje dyrektor, bądź upoważniony przez niego przedstawiciel zakładu pracy.

10. Umowy o praktyki powinny być zawierane na każdy rok oddzielnie w terminie do dnia 31 marca.

11. Przedstawiciel szkoły, zawierający umowę o praktykę powinien doręczyć zakładowi pracy program praktyk, imienny wykaz praktykantów oraz zapotrzebowanie na kwatery.

12. Do dnia 15 marca każdego roku dyrektor zakładu pracy powoła zakładowego kierownika praktyk.

13. Na zakładowego kierownika praktyk należy powoływać pracownika o wysokich kwalifikacjach zawodowych i społecznych.

14. Obowiązki zakładu pracy w stosunku do praktykantów określa załącznik do zarządzenia nr 13 Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1952 r. oraz załącznik do zarządzenia nr 79 Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 1954 r.

W szczególności do obowiązków zakładu pracy należy:

1) przygotowanie nieodpłatnych i odpowiednio wyposażonych pomieszczeń mieszkalnych;
2) dla praktykantów klas III i IV techników budowlanych, którzy odbywać będą praktykę w większych grupach, należy zabezpieczyć zakwaterowanie w wydzielonych pomieszczeniach;
3) zapewnienie praktykantom odpłatnego całodziennego wyżywienia (3 posiłki) w stołówce przyzakładowej lub zakładzie zbiorowego żywienia.
   Koszt całodziennego wyżywienia powinien mieścić się w ramach wynagrodzenia, wypłacanego praktykantom przez szkołę lub wyższą uczelnię;
4) zapewnienie praktykantom odzieży roboczej i ochronnej, obuwia oraz sprzętu ochrony osobistej;
5) ułatwienie wstępu na teren zakładu pracy, gdzie odbywają się praktyki, osobom upoważnionym do ich kontrolowania i posiadającym odpowiednie delegacje.

15. Praktyki zawodowe uczniów III i IV klas techników budowlanych odbywać się będą na wyznaczonych przez dyrektora zakładu pracy budowach, w zorganizowanych brygadach uczniowskich pod kierunkiem wyznaczonych w tym celu brygadzistów-instruktorów.

16. Zadania produkcyjne, przewidziane do wykonania przez brygady uczniowskie, powinny być objęte planem produkcyjnym budowy.

17. Zakład pracy obowiązany jest zabezpieczyć praktykantom na okres praktyk:

1) front robót zapewniający danej brygadzie ciągłość praktyki w jednym zawodzie,
2) materiały i narzędzia.

18. Przy rozpoczęciu praktyki brygady uczniowskie otrzymują zlecenia robocze.

19. Uczniowie klas III techników budowlanych po odbyciu praktyki składają egzaminy kwalifikacyjne w grupie czwartej robotnika kwalifikowanego obranego zawodu.

Uczniowie klas IV składają egzaminy kwalifikacyjne w grupie piątej robotnika kwalifikowanego.

Ocena z egzaminu decyduje o przejściu ucznia klasy III do następnej klasy, ucznia klasy IV — o dopuszczeniu do drugiej części egzaminu dojrzałości.

20. Uczniowie-praktykanci III i IV klas techników budowlanych otrzymują za pracę wykonaną w czasie odbywania praktyki na budowach wynagrodzenie według norm przewidzianych układem zbiorowym pracy w budownictwie dla pracowników fizycznych.

21. Wypłata wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 20, powinna nastąpić w końcowym okresie praktyki, na podstawie BZ-tów i w następujący sposób:

1) od kwoty zarobku każdego praktykanta należy potrącić sumę zł 399 otrzymaną przez ucznia ze szkoły,
2) pozostałą sumę przypadającą do wypłaty należy wpłacić na indywidualną książeczkę PKO, którą praktykant otrzymuje po zakończeniu praktyki.

Suma zł 399 stanowi dochód przedsiębiorstwa, z której można pokryć wydatki związane z zakwaterowaniem młodzieży i z używalnością odzieży ochronnej.

22. Wynagrodzenie brygadzistów-instruktorów, o których mowa w ust. 15, kierujących pracą brygad uczniowskich w okresie praktyk, nie może być niższe od średnich zarobków otrzymywanych przez nich w okresie ostatnich trzech miesięcy poprzedzających objęcie kierownictwa brygadą uczniowską.

23. Praktykanci powinni być zatrudnieni w granicach obowiązujących godzin pracy w danym zakładzie pracy, z zachowaniem przepisów, dotyczących ochrony pracy pracowników młodocianych.

24. Zakład pracy obowiązany jest ubezpieczyć praktykantów zgodnie z obowiązującymi przepisami (okólnik nr 22 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 19 lutego 1953 r. Znak: Z.1-02-24).

Załącznik nr 2 do okólnika nr 7 Ministra Budownictwa z dnia 5 lutego 1957 r.

INSTRUKCJA

w sprawie obowiązków zakładowych kierowników praktyk zawodowych, wakacyjnych i dyplomowych uczniów szkół zawodowych oraz studentów szkół wyższych.

1. Zakładowy kierownik praktyk zawodowych odpowiedzialny jest przed dyrektorem zakładu pracy za opiekę nad powierzoną mu grupą praktykantów i przeprowadzenie praktyki zgodnie z programem.

2. Do zasadniczych obowiązków zakładowego kierownika praktyk należy:

1) opracowanie szczegółowych harmonogramów praktyk dla każdej grupy praktykantów, na podstawie otrzymanych programów;
2) przygotowanie i skierowanie praktykantów na właściwe stanowiska pracy, zgodnie z harmonogramem praktyk;
3) zaznajomienie praktykantów z przepisami o bezpieczeństwie i higienie pracy;
4) kierowanie i nadzór nad pracą brygadzistów-instruktorów;
5) ścisła i stała kontrola przebiegu praktyk;
6) dokładne poinformowanie praktykantów, jak należy prowadzić dziennik praktyki z uwzględnieniem ograniczeń, wynikających z tajemnicy służbowej;
7) kontrolowanie i podpisywanie przynajmniej raz na tydzień dzienników praktyki;
8) utrzymywanie stałego kontaktu z praktykantami i starostami grup praktykantów;
9) prowadzenie z praktykantami okresowych (co najmniej raz na dwa tygodnie) odpraw;
10) kontrolowanie warunków bytowych praktykantów;
11) dopilnowanie:
    a) przygotowania dla zamiejscowych praktykantów pomieszczeń mieszkalnych z uwzględnieniem warunków odpowiadających potrzebom młodzieży,
    b) zabezpieczenia odpowiednich posiłków w stołówce przyzakładowej lub w zakładzie zbiorowego żywienia,
    c) przygotowania i wydania praktykantom w wystarczającej ilości odzieży roboczej i ochronnej oraz narzędzi pracy;
12) włączenie praktykantów do pracy społecznej w klubach racjonalizatorskich, w szkoleniu wewnątrzzakładowym itp.;
13) włączenie praktykantów do czynnego udziału w naradach produkcyjnych i technicznych;
14) organizowanie wycieczek praktykantów do innych zakładów pracy;
15) udostępnienie praktykantom korzystania w czasie wolnym od pracy ze wszystkich urządzeń kulturalno-oświatowych na terenie zakładu pracy i w danej miejscowości (sport, turystyka, krajoznawstwo, biblioteka, świetlica, imprezy kulturalno-oświatowe itp.);
16) zorganizowanie końcowej narady praktykantów w celu podsumowania zdobytych doświadczeń i przeprowadzenie egzaminów z praktyk;
17) wydanie szkole lub uczelni:
    a) opinii o praktykantach (opinia ta wraz z egzaminem zdanym z wynikiem pozytywnym jest podstawą do zaliczenia roku szkolnego),
    b) krótkiej notatki o przygotowaniu zawodowym młodzieży.

24.

PISMO OKÓLNE nr 7 MINISTERSTWA BUDOWNICTWA

z dnia 31 stycznia 1957

w sprawie prowadzenia analitycznej księgowości inwestycyjnej.

(Znak: KS-I/D-1g/57)

W celu jednolitego prowadzenia analitycznej ewidencji księgowości inwestycyjnej, Ministerstwo Budownictwa — Departament Księgowości ustala szczegółowe wytyczne w tym zakresie, omawiające ewidencję do kont:

011 „Inwestycje rozpoczęte",
014 „Inwestycje zakończone",
017 „Finansowanie inwestycji",

oraz zasady kontroli limitu finansowania, stanowiące załącznik do pisma okólnego.

Wszystkie samodzielnie bilansujące jednostki resortu Ministra Budownictwa obowiązane są stosować zasady podane w szczegółowych wytycznych.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
S. Wojciechowski

Załącznik do pisma okólnego nr 7 Ministerstwa Budownictwa z dnia 31 stycznia 1957 r.

WYTYCZNE

prowadzenia analitycznej księgowości inwestycyjnej.

I. Uwagi wstępne

§ 1. Wytyczne omawiają szczegółowe zasady prowadzenia analitycznej księgowości inwestycyjnej do kont:

011 — „Inwestycje rozpoczęte",
014 — „Inwestycje zakończone",
017 — „Finansowanie inwestycji",

a także zasady kontroli limitu finansowania.

§ 2. Dokumentami, na podstawie których dokonuje się zapisów w analitycznej księgowości inwestycyjnej, są głównie:

1) faktury dostawcy inwestycyjnego (zakupy inwestycyjne) lub wykonawcy inwestycyjnego (roboty budowlano-montażowe);
2) faktury (dowody) wewnętrzne za roboty budowlano-montażowe i za inne roboty inwestycyjne, wykonane systemem gospodarczym we własnym zakresie, za usługi transportowe i inne na rzecz inwestycji, jak również za dostawy (zakupy inwestycyjne) z własnej działalności eksploatacyjnej;
3) dowody wydania do montażu maszyn i urządzeń, wymagających montażu;
4) zestawienia (dowody Rw lub inne), rozliczenia materiałów inwestycyjnych rzeczywiście zużytych przy robotach budowlano-montażowych, wykonywanych systemem gospodarczym przez wykonawców obcych itp.;
5) wycenione protokoły odbioru robót w przypadku braku faktury;
6) dowody przyjęcia dostaw maszyn i urządzeń;
7) protokoły przyjęcia do eksploatacji zakonczonych inwestycji;
8) dołączone do wyciągów bankowych dowody finansowe.

§ 3. Dowody, o których mowa w § 2, jak również wszelkie inne dowody, stanowiące podstawę zapisów w analitycznej księgowości inwestycyjnej powinny być przez służbę inwestycyjną wystawiane, kontrolowane i znakowane w sposób określony w instrukcji, wydanej przez głównego księgowego i umożliwiający terminowe i bieżące prowadzenie ewidencji.

§ 4. Do ewidencji analitycznej inwestycji służą następujące formularze:

a) wzór „I-N" — karta analityczna inwestycji rozpoczętych (załącznik nr 1),
b) wzór „I-Z" — karta analityczna inwestycji zakończonych (załącznik nr 2),
c) wzór „I-F" — karta analityczna finansowania inwestycji (załącznik nr 3),

przy czym karty „I-Z" i „I-F" różnią się od siebie jedynie nazwami rubryk 6—13. Wymienione konta można prowadzić na drukach CWD Kir 11 z odpowiednio opisanymi nagłówkami rubryk.

§ 5. Zasady szczegółowej ewidencji inwestycji, przewidziane w niniejszych wytycznych dotyczą przede wszystkim inwestycji budowlanych, dla których sporządza się zbiorcze zestawienie kosztów budowy. Nie wyklucza to możliwości prowadzenia ewidencji pozostałych inwestycji na podstawie zasad, ustalonych w wytycznych, odpowiednio dostosowanych do konkretnych potrzeb przedsiębiorstwa.

II. Technika księgowania

§ 6. Wskazane jest prowadzenie analitycznej ewidencji inwestycji techniką nieprzebitkową.

§ 7. Zastosowanie techniki przebitkowej jest celowe jedynie w zakresie analityki do konta 011 — „Inwestycje rozpoczęte" pod warunkiem występowania z reguły większej ilości kart analitycznych. Przy zastosowaniu techniki przebitkowej, karcie analitycznej wzór „I-N" odpowiada karta dziennika z analogicznymi rubrykami, przy czym można posługiwać się:

a) systemem jednodziennikowym, to znaczy prowadzić jeden wspólny dziennik dla inwestycji limitowych i pozalimitowych, którego miesięczne obroty stanowią podstawę do zbiorczego zapisu na koncie 011 — „Inwestycje rozpoczęte" lub do uzgodnienia obrotów zaksięgowanych na tym koncie,
b) osobnymi dziennikami dla inwestycji limitowych i pozalimitowych, bądź kilkoma dziennikami dostosowując ich podział do potrzeb kontroli i sprawozdawczości.

§ 8. Przy mniejszej ilości kart analitycznych prowadzonych do konta 011, wskazane jest stosowanie techniki nieprzebitkowej.

W analitycznej ewidencji prowadzonej do konta 014 — „Inwestycje zakończone" i 017 — „Finansowanie inwestycji" należy stosować zawsze technikę nieprzebitkową (podział tylko na tytuły — mniejsza ilość kart).

III. Szczegółowe zasady analitycznej ewidencji inwestycji rozpoczętych

A. Założenia ogólne.

§ 9. W analitycznej ewidencji inwestycji rozpoczętych otwiera się w obrębie tytułu:

1) karty analityczne dla każdej pozycji zbiorczego zestawienia kosztów budowy, to znaczy składnika tytułu inwestycji limitowych lub pozycji planu inwestycji pozalimitowych (z.z.k.b.);
2) kartę nakładów bez efektu gospodarczego (jedna karta dla każdego z.z.k.b.);
3) kartę strat inwestycyjnych (jedna karta dla każdego z.z.k.b).

§ 10. W przypadku, gdy ustalone pozycje z.z.k.b. obejmują więcej niż jeden obiekt inwestycyjny *), karty analityczne, o których mowa w § 9 pkt 1, zakłada się dla poszczególnych obiektów inwestycyjnych, a ponadto dodatkowo zakłada się wspólną kartę analityczną dla objętych daną pozycją z.z.k.b. nakładów pośrednich, podlegających rozliczeniu na poszczególne obiekty inwestycyjne, a w ich ramach i na obiekty inwetarzowe.

Przez odpowiednie oznaczanie, układ kart analitycznych itp. należy jednak zabezpieczyć możliwość ustalenia sumy nakładów na daną pozycję z.z.k.b., obejmującą więcej niż jeden obiekt inwestycyjny.

§ 11. W przypadku, gdy w wyniku wykonania obiektu inwestycyjnego powstaje więcej niż jeden obiekt inwentarzowy, prowadzi się ewidencję nakładów w ten sposób, aby było możliwe ustalenie wartości nakładów, dotyczących poszczególnych obiektów inwentarzowych (środków trwałych i obrotowych).

Można to osiągnąć przez:

a) odpowiednie oznaczenia na karcie analitycznej w treści lub przy poszczególnych sumach nakładów dotyczących poszczególnych obiektów inwentarzowych (ten sposób jest praktyczny w przypadku, gdy w skład

*) Za obiekt inwestycyjny uważa się obiekt, dla którego sporządza się oddzielne zestawienia kosztów budowy, jak np. budynek, bocznica kolejowa itp. łącznie z wyposażeniem przewidzianym w z.z.k.b.; obiekt inwestycyjny zatem obejmuje najczęściej szereg przyszłych obiektów inwentarzowych. Za obiekt inwentarzowy uważa się stanowiący określoną całość składnik majątku przedsiębiorstwa (środek trwały, przedmiot nietrwały), ujmowany odrębnie w ewidencji analitycznej rzeczowych składników majątkowych przedsiębiorstwa.

obiektu inwestycyjnego wchodzi kilka obiektów inwentarzowych);

b) prowadzenie zestawień kosztów, dotyczących poszczególnych obiektów inwentarzowych np. w formie karty tabelarycznej, na której równolegle do zapisu na karcie analitycznej wpisuje się kwoty odnoszące się do poszczególnych obiektów inwentarzowych (ten sposób jest praktyczny w przypadku gdy w skład obiektu inwestycyjnego wchodzi kilka do kilkunastu obiektów inwentarzowych);

c) odpowiednie segregowanie i odkładanie dokumentów, stanowiących podstawę zapisu księgowego tak, aby łatwo było ustalić nakłady dotyczące poszczególnych obiektów inwentarzowych (ten sposób jest praktyczny w przypadku krótkiego okresu wykonywania inwestycji);

d) otwieranie oddzielnych kart analitycznych dla przyszłych obiektów inwentarzowych; w tym przypadku nie otwiera się kart analitycznych dla pozycji z.z.k.b. i obiektów inwestycyjnych, natomiast otwiera się karty dla poszczególnych obiektów inwentarzowych lub ich grup (jeżeli ma powstać kilka lub kilkanaście obiektów jednakowych lub bardzo zbliżonych co do rodzaju i wielkości ponoszonych na ich uzyskanie nakładów). Ten sposób ewidencji nakładów jest praktyczny przy występowaniu dużej ilości obiektów inwentarzowych, wchodzących w skład jednej pozycji z.z.k.b. Przy tym sposobie ewidencji nakładów należy zastosować odpowiednią symbolikę kart analitycznych, umożliwiającą zgrupowanie kart analitycznych itp., należy jednak zabezpieczyć możliwość ustalenia sumy nakładów na daną pozycję z.z.k.b.

§ 12. Równocześnie z rozpoczęciem realizacji zadania inwestycyjnego celowe jest sporządzanie przez służbę inwestycyjną w porozumieniu z działem księgowości wykazu przyszłych obiektów inwentarzowych oraz opracowanie symboliki (oznaczeń) tych obiektów. Wykaz powinien znajdować się w komórce, prowadzącej analityczną księgowość inwestycyjną i stanowi podstawę odpowiedniego oznaczenia kart analitycznych.

Symbole zawarte w wykazie powinny mieć charakter stały i jeżeli to możliwe — stanowić część składową numeru inwentarzowego przyszłego środka trwałego.

Służba inwestycyjna obowiązana jest zapewnić oznaczanie dokumentów wyrażających nakłady poniesione na poszczególne obiekty inwentarzowe symbolami, zawartymi w wymienionym wyżej wykazie, jeżeli ustalenie wartości przyszłych obiektów inwentarzowych na podstawie danych księgowości inwestycyjnej nie jest w inny sposób możliwe.

B. Karta pozycji zbiorczego zestawienia kosztów budowy.

§ 13. Kartę analityczną pozycji z.z.k.b. wypełnia się w sposób następujący:

1. Jako pierwszą pozycję wpisuje się na kartę analityczną saldo z bilansu otwarcia, dotyczące nakładów z lat ubiegłych (poniesionych do dnia 31 grudnia 1955 r. włącznie). Pozycja ta występuje tylko w rubryce „Ogółem Wn", gdyż do końca 1955 r. nie dzielono nakładów według ich rodzaju *).

2. Jako drugą pozycję wpisuje się sumę z bilansu otwarcia, dotyczącą nakładów na inwestycje rozpoczęte, poniesionych po roku 1955 (w 1957 roku wpisuje się sumę nakładów na inwestycje rozpoczęte poniesionych w roku 1956). Suma pozycji drugiej powinna być rozbita na poszczególne rodzaje nakładów i odpowiednio wpisana do rubryk „Nakłady w układzie analitycznym". Zwraca się uwagę, że karty analityczne należy otwierać po stronie „Winien" pełną sumą nakładów poniesionych od początku zadania inwestycyjnego, po stronie „Ma" natomiast należy wpisać wartość inwestycji wyksięgowanych z konta „Inwestycje rozpoczęte" na konto „Inwestycje zakończone" w okresie od początku realizacji zadania inwestycyjnego do dnia otwarcia.

3. Zapisy bieżące na kartach analitycznych składników tytułu (pozycji planu rzeczowo-finansowego) dokonywane są na podstawie właściwych dokumentów, stwierdzających poniesienie nakładów bezpośrednich i wspólnych na inwestycje rozpoczęte, zmniejszenia tych nakładów, rozliczenia nakładów wspólnych oraz przeniesienie nakładów na inwestycje zakończone.

4. Sumę poniesionych nakładów księguje się w rubryce „Ogółem Wn" oraz w odpowiedniej rubryce szczegółowej rodzajów nakładów („Nakłady w układzie analitycznym").

5. Zapisów związanych ze zmniejszeniem nakładów dokonuje się:

a) w przypadku błędnego zapisu, stornując poprzedni nieprawidłowy zapis „na czerwono" (zapisem ujemnym) w rubryce „Ogółem Wn" i odpowiedniej rubryce „Nakłady w układzie analitycznym". Zapis ten odpowiada analogicznemu księgowaniu „na czerwono" na koncie syntetycznym 011 — „Inwestycje rozpoczęte" po stronie „Wn" i na koncie korespondującym po stronie „Ma",

b) w przypadku sprostowania wysokości nakładów (np. sprostowania faktur dostawców, obciążenia pracowników, zwroty niezużytych materiałów do magazynu itp.) wówczas:

— w przedsiębiorstwie stosującym w księgowości syntetycznej do ewidencji tego rodzaju zdarzeń tzw. zapis techniczny (np. dekretacja noty zmniejszającej fakturę dostawcy: Wn 011 Ma 028 — „zapis czerwony", Wn 028 Ma 028 — „zapis czarny"), na karcie analitycznej inwestycji rozpoczętych odpowiednią sumę księguje się „na czerwono" w rubryce „Ogółem Wn" i we właściwej rubryce „nakłady w układzie analitycznym",

Przykład:

Syntetyka

011 Wn	011 Ma	028 Wn	028 Ma
100			100
[10]			[10]
		10	10
100		10	110
[10]			[10]

*) W przypadku posiadania odpowiednich danych, celowe jest wpisanie danych tej pozycji również w rubrykach „nakłady w układzie analitycznym".

Analityka 011

Wn	Ma	nakł. w ukł. analit.			
100		80	20		
[10]		[10]			
90		70	20		

— w przedsiębiorstwie stosującym w księgowości syntetycznej do ewidencji tego rodzaju przypadków zapis „czarny" (przykład jak wyżej — dekretacja Wn 028 Ma 011) na karcie analitycznej inwestycji rozpoczętych księguje się w rubryce „Ogółem Ma" — zapis „czarny" i w następnym wierszu dokonuje się „na czerwono" zapisu technicznego (nie mającego swego odpowiednika w zapisach na kontach syntetycznych) w rubryce „Ogółem Wn" i „Ma" oraz odpowiedniej rubryce „nakłady w układzie analitycznym". Przy sumowaniu obrotów na kartach analitycznych w rubryce „Ogółem Ma" podlicza się osobno sumę zapisów „czerwonych" i osobno sumę zapisów „czarnych".

Przykład:

Syntetyka

011	
100	
	10
100	10

028	
	100
10	
10	100

Analityka 011

Wn	Ma	nakł. w ukł. analit.			
100		80	20		
	10				
[10]	[10]	[10]			
90	10	70	20		
	[10]				

Dla uzgodnienia z kontem syntetycznym obrotów Wn na kartach analitycznych, do obrotów z rubryki „Ogółem Wn" tych kart dodaje się sumę zapisów „czerwonych" z rubryki „Ogółem Ma", a dla uzgodnienia obrotów strony Ma — przyjmuje się tylko sumę zapisów „czarnych" z rubryki „Ogółem Ma" kart analitycznych,

c) w przypadku zmniejszenia nakładów, dotyczących jednej pozycji z.z.k.b. i zwiększenia drugiej (zapis na niewłaściwej karcie) dokonuje się księgowania w rubryce „Ogółem Wn" i odpowiedniej rubryce „Nakłady w układzie analitycznym" na jednej karcie „na czarno", na drugiej „na czerwono". Zapis ten będąc wewnętrznym przeniesieniem na kontach analitycznych jednego konta syntetycznego nie ma swego odzwierciedlenia w księgowaniach na kontach syntetycznych.

6. Zapisów związanych z nakładami wspólnymi dokonuje się w sposób przewidziany wyżej dla księgowania nakładów bezpośrednich w pkt 4 i 5:

a) jeżeli nakłady te stanowią oddzielną pozycję z.z.k.b. — na oddzielnej karcie założonej dla tej pozycji z.z.k.b.,

b) jeżeli nakłady te wchodzą w skład pozycji z.z.k.b. — na karcie nakładów pośrednich, o których mowa w § 10.

Nakłady wspólne przenosi się z kart, o których mowa wyżej, na karty prowadzone dla obiektów inwestycyjnych (względnie inwentarzowych) bądź:

a) bieżąco — na podstawie dokumentów źródłowych pozwalających na bezpośrednie zaliczanie nakładów wspólnych na obiekty inwestycyjne, lub

b) w miarę oddawania obiektów do użytku na podstawie dokumentów ustalających narzut nakładów wspólnych nie dających się rozliczyć na obiekty inwestycyjne na podstawie dokumentacji źródłowej.

Rozliczenie nakładów wspólnych dokonuje się według zasad podanych w rozdziale VI „Ustalenie wartości inwentarzowej i rozliczenie nakładów wspólnych".

7. Zapisów związanych z rozliczeniem nakładów wspólnych na karcie obiektu inwestycyjnego (patrz § 10) lub obiektu inwentarzowego (patrz § 11 lit. d) dokonuje się w korespondencji z kartą właściwej pozycji z.z.k.b., obejmującej nakłady wspólne, względnie kartą analityczną prowadzoną dla nakładów pośrednich w ramach określonej pozycji z.z.k.b. Sumę rozliczonych nakładów wspólnych wpisuje się w rubryce „Ogółem Wn" i w odpowiedniej rubryce „Nakłady w układzie analitycznym" karty obiektu inwestycyjnego względnie inwentarzowego oraz w rubryce „Ogółem Ma" karty nakładów wspólnych. W ewidencji syntetycznej zapisowi temu odpowiada księgowanie Wn 011, Ma 011.

8. Zapisów związanych z przekazaniem do użytku wykończonego obiektu inwentarzowego na podstawie odpowiedniego dokumentu określającego wartość zakończonej inwestycji (patrz rozdział VI „Ustalanie wartości inwentarzowej i rozliczanie nakładów wspólnych") dokonuje się w rubryce „Ogółem Ma" właściwej karty analitycznej (w rubrykach „Nakłady w układzie analitycznym" nie przeprowadza się żadnych zapisów) oraz na karcie analitycznej inwestycji zakończonych. Zapisowi temu towarzyszą zapisy na kontach syntetycznych Wn 014 — Ma 011; Wn 001, Wn Rozdz. XI — Ma 031.

9. Zapisów związanych z nakładami na inwestycje celowe nie powodujące zwiększenia wartości środków trwałych i obrotowych dokonuje się według zasad, podanych wyżej w pkt 4 i 5.

Jeżeli na skutek ogólnego ujęcia w zbiorczym zestawieniu kosztów budowy nakładów na inwestycje celowe, zostaną w wyniku ich poniesienia uzyskane środki trwałe lub obrotowe (np. w wyniku nakładów celowych itd., kształcenie kadr w nowopowstającym zakładzie, zakupiono tablicę, urządzenia laboratoryjne itp.) stosuje się zasady księgowania, podane wyżej w pkt 3, 4, 5, 7 i 8.

W końcu roku pod datą 31 grudnia następuje przeniesienie nakładów na inwestycje celowe nie powodujące zwiększenia wartości środków trwałych i obrotowych na konta inwestycji zakończonych według zasad podanych wyżej w pkt 7. Księgowaniu temu towarzyszy zapis na kontach syntetycznych Wn 014, Ma 011.

C. Karta nakładów na inwestycje bez efektu gospodarczego.

§ 14. Kartę analityczną nakładów na inwestycje bez efektu gospodarczego zakłada się odrębnie dla każdego z.z.k.b.

Zapisów na karcie nakładów na inwestycje bez efektu gospodarczego dokonuje się według zasad podanych w § 13 pkt 4 i 5 z tym, że nakłady na inwestycje bez efektu gospodarczego zalicza się do pozycji analitycznej „Inne nakłady bezpośrednie".

W końcu roku sumę nakładów na inwestycje bez efektu gospodarczego pod datą 31 grudnia przenosi się na kartę analityczną inwestycji zakończonych według zasad podanych w § 13 pkt 8. Księgowaniu temu towarzyszy zapis na kontach syntetycznychWn 014, Ma 011.

D. Karta strat inwestycyjnych.

§ 15. Kartę analityczną strat inwestycyjnych zakłada się odrębnie dla każdego z.z.k.b. Księgowania na karcie strat inwestycyjnych dokonuje się według zasad podanych w § 13.

Jeżeli straty inwestycyjne w określonym przedsiębiorstwie powstają sporadycznie, a kwoty ich stanowią nikłą część ogólnej sumy nakładów inwestycyjnych, ewidencję ich można prowadzić na karcie analitycznej w jednej rubryce „Inne nakłady bezpośrednie". W przypadku jednak, gdy straty inwestycyjne stanowią znaczny odsetek ogólnej sumy nakładów na inwestycje, celowe jest wyodrębnianie w ewidencji rodzajów ponoszonych strat.

Podział strat inwestycyjnych w ramach poszczególnych z.z.k.b. na rodzaje, należy prowadzić na karcie I-N (zał. nr 1), w rubrykach przeznaczonych na „Nakłady w układzie analitycznym". W końcu roku pod datą 31 grudnia straty inwestycyjne przenosi się:

a) do wysokości zysków inwestycyjnych na konto analityczne 017 (rubr. „Zyski inwestycyjne"),

b) przekraczające zyski na konto analityczne 014 (w rubryce „Straty inwestycyjne") według zasad ustalonych w § 13 pkt 7.

Księgowaniom tym towarzyszy zapis na kontach syntetycznych Wn 017 i 014 Ma 011.

E. Karty analityczne przeniesień nakładów.

§ 16. Karty przeniesień zakłada się odrębnie dla każdego z.z.k.b. Przyjmują one sukcesywnie zapisy po stronie Ma w korespondencji ze stroną Wn kart analitycznych inwestycji zakończonych (konto 014) lub kart analitycznych finansowania inwestycji (konto 017).

Księgowań kompensacyjnych między kartami analitycznymi, na których ewidencjonowane są nakłady na inwestycje rozpoczęte, a kartami przeniesień nakładów dokonuje się w momencie zakończenia zadania inwestycyjnego.

IV. Szczegółowe zasady analitycznej ewidencji inwestycji zakończonych

§ 17. W analitycznej ewidencji inwestycji zakończonych otwiera się odrębne karty analityczne dla każdego z.z.k.b. (tytułu-planu) i odpowiednie karty dla pozostałych inwestycji (co najmniej odrębne karty dla pozostałych inwestycji limitowych i pozalimitowych).

§ 18. Zasady wypełniania karty analitycznej inwestycji zakończonych są następujące:

1. Jako pierwszą i drugą pozycję na kartach analitycznych wpisuje się wartość inwestycji zakończonych w latach ubiegłych. Zapisu dokonuje się według zasad analogicznych do omówionych w § 13 pkt 1 i 2.

Zwraca się uwagę, że kartę analityczną otwiera się po stronie „Winien" pełną sumą nakładów poniesionych od początku zadania inwestycyjnego na inwestycje zakończone i po stronie „Ma" — wartość nakładów na inwestycje zakończone, skompensowanych z finansowaniem inwestycji (funduszem na inwestycje).

2. Zapisów bieżących na kartach analitycznych po stronie „Wn" dokonuje się na podstawie właściwych dokumentów, określających wartość inwestycji zakończonych. Wartość inwestycji zakończonych wpisuje się w rubryce „Ogółem Wn" oraz w rubrykach „Nakłady w układzie analitycznym".

3. Wszelkie zmniejszenia, sprostowania itp. nakładów na inwestycje zakończone księguje się wg zasad analogicznych do omówionych w § 13 pkt 4.

4. W rubryce „Ogółem Ma" księguje się po zatwierdzeniu bilansu wartość inwestycji zakończonych podlegających kompensacie. (Kwoty księgowane w rubryce „Ogółem Ma" nie podlegają wykazaniu w rubryce „Nakłady w układzie analitycznym").

Zapisowi temu odpowiada księgowanie na kontach syntetycznych Wn 017 lub Wn 024 — Ma 014. W przypadku inwestycji limitowych zapisowi na karcie analitycznej do konta 014 odpowiada zapis na karcie analitycznej do konta 017 — „Finansowanie inwestycji".

V. Szczegółowe zasady analitycznej ewidencji finansowania inwestycji

§ 19. W analitycznej ewidencji finansowania inwestycji należy otworzyć odrębne karty analityczne dla każdego z.z.k.b. (tytułu inwestycji limitowych względnie planu rzeczowo-finansowego inwestycji pozalimitowych).

§ 20. Zasady wypełniania karty analitycznej finansowania inwestycji są następujące:

1. Jako pierwszą pozycję wpisuje się dane z lat ubiegłych, w rubryce „Ogółem Wn" ogólną sumę kompensat w zakresie zadania inwestycyjnego, a w rubryce „Ogółem Ma" ogólną sumę finansowania od momentu rozpoczęcia zadania inwestycyjnego (suma różnic rubryk „Wn" i „Ma" na kartach analitycznych finansowanie inwestycji stanowi saldo na koncie syntetycznym 017). W rubrykach „Wn" i „Ma" „Finansowanie w układzie analitycznym" wpisuje się sumy według źródeł finansowania.

2. Zapisów bieżących na kartach analitycznych dokonuje się na podstawie właściwych dokumentów, stwierdzających sumę sfinansowania nakładów inwestycyjnych (Strona Ma) lub stwierdzających zmniejszenie finansowania (Strona Wn). Każdemu zapisowi w rubryce „Ogółem Wn i Ma" towarzyszy zapis w odpowiedniej rubryce „Finansowanie w układzie analitycznym".

3. Po zatwierdzeniu bilansu w rubryce „Ogółem Wn" księguje się wartość inwestycji zakończonych podlegających kompensacie. Zapisowi temu odpowiada zapis na karcie

analitycznej inwestycji zakończonych. Zapisu kompensacyjnego nie księguje się w rubrykach „Finansowanie w układzie analitycznym".

VI. Ustalanie wartości inwentarzowej i rozliczenie nakładów wspólnych

§ 21. Na wartość obiektów inwentarzowych składają się:

a) nakłady bezpośrednie,

b) nakłady wspólne (w zasadzie nakłady pośrednie).

§ 22. Do nakładów bezpośrednich zalicza się nakłady, które na podstawie dokumentów źródłowych (faktury, dowody wydania do montażu maszyn i urządzeń itp.) mogą być dokładnie odniesione na poszczególne obiekty inwentarzowe. Do nakładów bezpośrednich zalicza się przykładowo: nakłady na roboty budowlane i montażowe, wartość wydanych do montażu maszyn i urządzeń, wartości nie wymagających montażu zakupionych maszyn i urządzeń, przedmiotów nietrwałych stanowiących pierwsze wyposażenie oraz części zamiennych itp.

§ 23. Do nakładów wspólnych zalicza się nakłady, których nie można odnieść bezpośrednio na określone obiekty inwentarzowe względnie, które stanowią odrębne pozycje zbiorczego zestawienia kosztów budowy pomimo, że dotyczą określonego obiektu inwentarzowego, stanowiącego inną pozycję z.z.k.b. Do nakładów tych zalicza się przykładowo nakłady na: prace badawcze związane z danym zadaniem inwestycyjnym, dokumentację projektowo-kosztorysową łącznie z nadzorem autorskim, przygotowanie terenu budowy — z wyjątkiem nakładów celowych wymienionych w pkt 9, 10 i 11 zarządzenia Ministra Finansów nr 10/56 z dnia 25 stycznia 1956 r., specjalne kierownictwo montażem, koszty z tytułu wykonania robót w warunkach zimowych i dodatkowe koszty za roboty małe, koszty związane z użytkowaniem terenów dla potrzeb budowy, konserwacją i ochroną (np. straż przeciwpożarowa) budynków, maszyn i urządzeń itp. w czasie wykonywania inwestycji itp.

§ 24. Nakłady wspólne podlegają rozliczeniu na poszczególne obiekty inwestycyjne (inwentarzowe).

W uzasadnionych przypadkach (np. niewielka suma nakładów wspólnych podlegających rozliczeniu) można ograniczyć się do rozliczenia nakładów wspólnych tylko na podstawowe obiekty inwentarzowe.

W zależności od charakteru i czasu w jakim powstają nakłady wspólne rozlicza się je wg niżej podanych zasad:

1) jeżeli nakłady wspólne ze względu na ich charakter dadzą się na podstawie odpowiedniego dokumentu odnieść na określone obiekty inwestycyjne (inwentarzowe), wówczas księguje się je równocześnie z zapisem po stronie „Wn" karty analitycznej służącej do ewidencji nakładów wspólnych i po stronie „Ma" tej karty w korespondencji ze stroną „Winien" karty określonego (ych) obiektu (ów) inwestycyjnego (ych) lub inwentarzowego (ych),

2) jeżeli nakłady wspólne dotyczą wielu obiektów brak jest podstaw odniesienia ich w określonej sumie na poszczególne obiekty inwestycyjne (inwentarzowe) lub gdy stanowią one znikomą kwotę w ogólnej sumie nakładów inwestycyjnych, rozlicza się je drogą ustalenia narzutu.

W przypadku braku dokładniejszych podstaw, narzut nakładów wspólnych ustala się według następujących wzorów:

a) gdy wykonanie całości zadania inwestycyjnego zbiega się w czasie z oddaniem do użytku obiektów inwentarzowych uzyskanych w ramach tego zadania

% narzutu = **suma rzeczywistych nakładów wspólnych** × 100, dzielona przez sumę rzeczowych nakładów bezpośrednich zadania inwestycyjnego,

b) gdy oddawanie do użytku obiektów inwentarzowych następuje sukcesywnie przed ustaleniem ostatecznej rzeczywistej sumy nakładów wspólnych:

% narzutu = **suma planowanych nakładów wspólnych** × 100, dzielona przez sumę planowanych nakaldów bezpośrednich zadania inwestycyjnego,

c) gdy oddawanie do użytku obiektów inwentarzowych następuje sukcesywnie po ustaleniu jednak ostatecznym rzeczywistej sumy nakładów wspólnych:

% narzutu = **suma rzeczywistych nakładów wspólnych** × 100, dzielona przez sumę planowaną nakładów bezpośrednich zadania inwestycyjnego.

§ 25. Jeżeli po zakończeniu zadania inwestycyjnego okaże się, że przy ustalaniu wartości obiektów inwentarzowych popełniono błędy, dokonuje się korekty wyceny wartości obiektów inwentarzowych.

Omawiana korekta nie powoduje jednak zmiany uprzednio dokonanych odpisów z tytułu amortyzacji. Obejmuje się nią natomiast dokonane dotychczas odpisy z tytułu umorzenia środków trwałych (Winien 003, Ma 031 lub Winien 031 Ma 003). Korekty dokonuje się w drodze ponownego wyliczenia wartości obiektów inwentarzowych według wzoru podanego w § 24 pkt 2 lit. a) i porównania jej z wartością obliczoną uprzednio według wzoru podanego w § 24 pkt 2 lit. b) lub c). Korekta ta powinna być zaksięgowana odpowiednio po stronie Wn lub Ma kont 011, 014, 001, Rozdz. XI, 111 i 031.

VII. Kontrola limitu finansowania

§ 26. Ewidencja limitu finansowania obejmuje:

a) limit finansowania wynikający z planu sfinansowania inwestycji,

b) aktualny limit finansowania.

§ 27. Na aktualny limit finansowania składają się sumy zarejestrowane przez bank na rachunku inwestycyjnym inwestora, a mianowicie:

a) kredyty (dotacje) budżetowe,

b) przelewy przeznaczone na inwestycje części zysku przedsiębiorstw,

c) dokonane przelewy amortyzacji indywidualnej na inwestycje,

d) przelewy nadwyżki powstałej przy likwidacji środków trwałych nad kosztami ich likwidacji,

e) wpływy środków scentralizowanych (od jednostki nadrzędnej).

§ 28. Ewidencję limitu finansowania prowadzi się odrębnie dla każdego planu sfinansowania inwestycji.

Do tego celu można założyć kontrolę według następującego wzoru:

Budżet

Część Nr Dział

Rozdział Nr ....

Tytuł ....

Kontrolka limitu finansowania za .... r.			
Limit finansowania	Pierwotny	Zmieniony	Zmieniony
wg planu			
a) kredyty budżetowe			
b) zysk			
c) amortyzacja indyw.			
d) środki scentralizowane			
e) nadwyżka z likwidacji			
f) Razem			

Aktualny limit finansowania

Data		Dowód		Treść	Kredyty budżetowe	Zysk	Amortyzacja indywidualna	Środki scentralizowane	Nadwyżki z likwidacji	Razem aktualny limit finansowania
Dz	M-c	Data	Nr							
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11

§ 29. Górną część nagłówka kontroli wypełnia się na podstawie zatwierdzonego planu finansowego inwestycji i dowodów, na podstawie których wprowadzono ewentualnie późniejsze zmiany w planie sfinansowania inwestycji. Część kontrolki przeznaczoną dla ewidencji aktualnego limitu finansowania prowadzi się na podstawie dowodów wpływu środków na rachunek inwestycyjny inwestora (zawiadomienie o przekazaniu kredytu budżetowego lub o wpływie środków scentralizowanych, kopie przelewów zysku, amortyzacji indywidualnej, nadwyżki z likwidacji środków trwałych). W kolumnie 11 zamieszcza się ogólną sumę aktualnego limitu finansowania uruchomionego w ciągu roku, która powinna być zgodna z limitem wykazanym w banku.

Załącznik nr 1

Pozycja z.z.k.b. (obiekt inwestycyjny)

Pozycja planu ....

(Obiekt inwentarzowy) ....

....

Zbiorcze zestawienie kosztu budowy

....

Dokumentacja

techniczna ....

prawna .... I—N

Lp.	Str. dz.	Data		Dowód		Treść	Zamówienie zlec. umowa		Ogółem		Nakłady w układzie analitycznym				
		dz.	m-c	symb.	nr		symb.	nr	Winien	Ma	Roboty budowlano-montażowe	Maszyny, urządzenia, inwentarz	Inne nakłady bezpośrednie	Nakłady wspólne z rozliczenia	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16

Załącznik nr 2

Zbiorcze zestawienie kosztów budowy ....

I – Z	Symbol	strona

Lp.	Data	Dowód symbolu Nr	T r e ś ć	Nakład ogółem		Nakłady w układzie analitycznym							
				Wn	Ma	Nakłady zwiększające wartość środków trwałych	Nakłady zwiększające wartość środków obrotowych	Nakłady celowe	Nakłady bez efektu gospodarczego	Straty inwestycyjne	Nakłady na inwestycje ostatecznie wstrzymane		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14

Załącznik nr 3

Plan sfinansowania inwestycji ....

I – F	Symbol	Strona

Lp.	Data	Dowód symbol Nr	T r e ś ć	Finansowanie ogółem		Finansowanie w układzie analitycznym							
						Finansowanie przez bank		Finansowanie z innych źródeł		Zyski inwestycyjne			
				Wn	Ma	Wn	Ma	Wn	Ma	Wn	Ma		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14

25.

PISMO OKÓLNE nr 8 MINISTERSTWA BUDOWNICTWA

z dnia 31 stycznia 1957 r.

w sprawie komentarza do branżowego planu kont dla przedsiębiorstw budowlano-montażowych resortu Ministra Budownictwa.

(Znak: KS-I/D-1a/57)

Stosowanie do postanowienia § 4 zarządzenia nr 120 Ministra Budownictwa z dnia 19 grudnia 1956 r. w sprawie branżowych planów kont dla jednostek resortu Ministra Budownictwa (Dz. Urz. Min. Bud. nr 6, poz. 69), Ministerstwo Budownictwa — Departament Księgowości ustala w komentarzu*) na 1957 r. do branżowego planu kont dla przedsiębiorstw budowlano-montażowych, stanowiącym załącznik do pisma okólnego, szczegółowe zasady funkcjonowania poszczególnych kont oraz aktualne, wiążące wyjaśnienia niektórych zagadnień księgowych.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą:

1) pismo okólne nr 3 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 7 lutego 1951 r. w sprawie umarzania inwestycji w obcych obiektach,
2) pismo okólne nr 3 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 29 stycznia 1952 r. w sprawie sposobu i trybu uzgadniania oraz potwierdzania stanu rozliczeń finansowych sald należności i zobowiązań z wszelkich tytułów,
3) pismo okólne nr 18 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 28 czerwca 1952 r. w sprawie odprowadzania i księgowania nadwyżek kasowych,
4) pismo okólne nr 24 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 14 sierpnia 1952 r. w sprawie nieprawidłowego wyksięgowywania z kont zapasów materiałowych zgłoszonych do upłynnienia,
5) pismo okólne nr 25 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 14 sierpnia 1952 r. w sprawie sprostowania pisma okólnego Departamentu nr 18 z dnia 28.6.1952 r.,
6) pismo okólne nr 39 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 30 listopada 1952 r. w sprawie sposobu obliczania oraz księgowego ujęcia roszczeń w stosunku do pracowników budowy w związku z naruszeniem dyscypliny płac,
7) pismo okólne nr 6 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 21 stycznia 1953 r. dotyczące branżowych planów kont w sprawie:
   - I księgowego ujęcia zaliczek na inwestycje,
   - II czarno-czerwone storna,
   - III księgowania roszczeń z tytułu mank, ubytków i strat,
   - IV rozrachunków wewnętrzno-branżowych,
   - V księgowania roszczeń z tytułu przeterminowania przez odbiorców regulacji żądań zapłaty,
   - VI uzgadniania sald zerowych na kontach rozrachunków,
   - VII zasad ewidencji i rozliczeń z tytułu dostaw towarów,
   - VIII księgowego ujęcia opłat za postoje wagonów i jednostek taboru żeglugi śródlądowej,
   - IX zasad księgowania zakończonych remontów kapitalnych oraz nie oddanych do dnia 1 stycznia 1953 r. do montażu maszyn figurujących na koncie „Inwestycje rozpoczęte",
   - X księgowego ujęcia kosztów związanych z działalnością normalizacyjną,
   - XI stosowania konta 124 „Konstrukcje i elementy" w roku 1953,
8) pismo okólne nr 2 Centralnego Zarządu Zaopatrzenia i Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 20 stycznia 1953 r. w sprawie ewidencyjnych cen materiałowych,
9) pismo okólne nr 9 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 4 lutego 1953 r. w sprawie odpisywania z ksiąg rachunkowych przez jednostki organizacyjne budownictwa przemysłowego wierzytelności nieściągalnych, przedawnionych oraz takich, w stosunku do których upłynął termin prekluzji,
10) pismo okólne nr 15 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 23 lutego 1953 r. w sprawie stemplowania wszystkich faktur, not i innych dowodów, mających charakter rachunku,
11) pismo okólne nr 18 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 5 marca 1953 r. w sprawie narzędzi i przyrządów specjalnych, nie podlegających przeksięgowaniu na konto środków trwałych,
12) pismo okólne nr 20 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 18 marca 1953 r. w sprawie nowych zasad ewidencji przedmiotów nietrwałych (Biul. M.B.Przem. nr 12, poz. 75),
13) pismo okólne nr 22 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 27 marca 1953 r. w sprawie ewidencji faktur podwykonawców,
14) pismo okólne nr 24 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 31 marca 1953 r. w sprawie 2% opłat manipulacyjnych dla C.B.O. od wartości przydzielonej nieodpłatnie maszyny,
15) pismo okólne nr 25 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 31 marca 1953 r. w sprawie wprowadzania do ksiąg (na konto „Środki trwałe") środków trwałych, których eksploatację rozpoczęto,
16) pismo okólne nr 27 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 9 kwietnia 1953 r. w sprawie zasad ewidencji kosztów i dochodów gospodarki pozazakładowej,
17) pismo okólne nr 30 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 15 kwietnia 1953 r. w sprawie ewidencji rozliczeń z grupami operacyjnymi finansowanymi na podstawie tzw. upoważnień do czerpania środków w ciężar rachunku rozliczeniowego jednostki macierzystej,
18) pismo okólne nr 34 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 9 czerwca 1953 r. w sprawie ewidencji kosztów związanych z usługami wozaków (Biul. M.B.Przem. nr 10, poz. 44),
19) pismo okólne nr 37 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 9 czerwca 1953 r. w sprawie księgowego ujęcia i rozliczania mank, ubytków i strat na materiałach, stwierdzonych w jednostkach nadzoru inwestycyjnego, jak również nadwyżek materiałowych w tych jednostkach (Biul. M.B.Przem. nr 10, poz. 47),

*) Komentarz zostanie rozesłany wg indywidualnego rozdzielnika.

20) pismo okólne nr 38 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 29 sierpnia 1953 r. w sprawie dolnej granicy kosztów kapitalnych remontów (Biul. M.B.Przem. nr 10, poz. 48),

21) pismo okólne nr 40 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 19 czerwca 1953 r. w sprawie księgowego ujęcia wynagrodzeń za pracę wydanych w naturze (Biul. M.B.Przem. nr 11, poz. 63),

22) pismo okólne nr 41 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 22 czerwca 1953 r. w sprawie księgowego ujęcia nakładów za pracę siły zorganizowanej (Biul. M.B.Przem. nr 11, poz. 64),

23) pismo okólne nr 44 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 8 lipca 1953 r. w sprawie księgowego ujęcia nagród (Biul. M.B. Przem. nr 12, poz. 73),

24) pismo okólne nr 47 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 13 sierpnia 1953 r. w sprawie księgowego ujęcia cen cegły i żwiru (Biul. M.B.Przem. nr 16, poz. 106),

25) pismo okólne nr 53 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 28 sierpnia 1953 r. w sprawie narzędzi i przyrządów specjalnych nie podlegających przeksięgowaniu na konto środków trwałych (Biul. M.B.Przem. nr 17, poz. 115),

26) pismo okólne nr 54 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 29 sierpnia 1953 r. w sprawie księgowej ewidencji przelewów środków przeznaczonych na remonty awaryjne (Biul. M.B.Przem. nr 17, poz. 116),

27) pismo okólne nr 60 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 10 października 1953 r. w sprawie zasad księgowej ewidencji rozliczeń za pomocą rachunku specjalnego i okresowych rozliczeń saldami (Biul. M.B.Przem. nr 19, poz. 134),

28) pismo okólne nr 61 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 10 października 1953 r. w sprawie zasad ewidencji księgowej opakowań (Biul. M.B.Przem. nr 19, poz. 135),

29) pismo okólne nr 62 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 19 listopada 1953 r. w sprawie księgowej ewidencji przelewów środków przeznaczonych na remonty awaryjne, ewidencji księgowej wartości materiałów oddanych obcym wykonawcom do przerobienia w ramach zleceń inwestycyjnych oraz ewidencji księgowej opakowań (Biul. M.B.Przem. nr 22, poz. 159),

30) pismo okólne nr 63 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 22 grudnia 1953 r. w sprawie pisma okólnego Departamentu Księgowości Min. Bud. Przem. nr 40 z dnia 19.6.1953 r. oraz instrukcji w sprawie zasad sporządzenia rocznego sprawozdania finansowego za 1953 r. (Biul. M.B.Przem. nr 1 z dnia 10.1.1954 r., poz. 6),

31) pismo okólne nr 3 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 1 lutego 1954 r. w sprawie księgowego ujęcia kar i grzywien (Biul. M.B.Przem. nr 3, poz. 26),

32) pismo okólne nr 6 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 27 lutego 1954 r. w sprawie: a) ewidencji i rozliczeń kosztów eksploatacji sprzętu w przedsiębiorstwach wykonawstwa inwestycyjnego, b) ewidencji księgowej czeków limitowanych wydanych lecz nie zrealizowanych, c) ewidencji księgowej czeków akceptowanych (Biul. M.B.Przem. nr 6, poz. 35),

33) pismo okólne nr 7 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 12 marca 1954 r. w sprawie księgowego ujęcia kredytów antycypacyjnych (Biul. M.B.Przem. nr 11, poz. 45),

34) pismo okólne nr 8 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 12 marca 1954 r. w sprawie księgowania opłat za postoje wagonów i jednostek taboru żeglugi śródlądowej (Biul. M.B. Przem. nr 7, poz. 46),

35) pismo okólne nr 11 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 31 marca 1954 r. w sprawie przesyłania do kontrahentów zawiadomień (awizów) o dokonaniu polecenia przelewów (Biul. M.B.Przem. nr 9, poz. 59),

36) pismo okólne nr 13 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 26 kwietnia 1954 r. w sprawie ewidencji księgowej rozliczeń z budżetem w przedsiębiorstwach i zakładach budownictwa przemysłowego (Biul. M.B.Przem. nr 10, poz. 66),

37) pismo okólne nr 14 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 28 maja 1954 r. w sprawie ewidencji księgowej książek i czasopism wchodzących w skład biblioteki fachowej (Biul. M.B.Przem. nr 13, poz. 86),

38) pismo okólne nr 16 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 10 kwietnia 1954 r. w sprawie księgowań na koncie „Fundusz statutowy" (Biul. M.B.Przem. nr 11, poz. 74),

39) pismo okólne nr 18 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 11 maja 1954 r. w sprawie ewidencji księgowej kar umownych ponoszonych z tytułu niezachowania przepisów w obrocie opakowaniami wypożyczonymi oraz premii płaconych pracownikom z tytułu właściwej gospodarki opakowaniami (Biul. M.B.Przem. nr 12, poz. 81),

40) pismo okólne nr 19 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 20 maja 1954 r. w sprawie ewidencji księgowej kosztów związanych z wymianą silników elektrycznych i spalinowych oraz w sprawie ewidencji silników wymiennych (Biul. M.B.Przem. nr 12, poz. 82),

41) pismo okólne nr 20 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 20 maja 1954 r. w sprawie ewidencji księgowej ogumienia (Biul. M.B.Przem. nr 12, poz. 83),

42) pismo okólne nr 21 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 29 maja 1954 r. wytyczne i wyjaśnienia dotyczące niektórych zagadnień księgowych (Biul. M.B.Przem. nr 13, poz. 87),

43) pismo okólne nr 24 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 15 września 1954 r. w sprawie księgowego ujęcia wpływów otrzymanych od PKP z tytułu premii za przedterminowe załadowanie lub wyładowanie wagonów (Biul. M.B. Przem. nr 19, poz. 120),

44) pismo okólne nr 26 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 15 września 1954 r. w sprawie uzgadniania ewidencji materiałowej ilościowo-wartościowej z ewidencją ilościową (Biul. M.B. Przem. nr 19, poz. 122),

45) pismo okólne nr 28 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 15 września

1954 r. w sprawie księgowego ujęcia rozliczeń z tytułu wykorzystania próżnych przebiegów ciężarowych pojazdów samochodowych (Biul. M.B.Przem. nr 19, poz. 124),

46) pismo okólne nr 29 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 15 września 1954 r. w sprawie wytycznych w zakresie kontroli terminowego regulowania należności, kontroli w zakresie przeprowadzania inwentaryzacji oraz ujęcia zmian organizacyjnych w zbiorczych sprawozdaniach finansowych (Biul. M.B.Przem. nr 19, poz. 125),

47) pismo okólne nr 31 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 23 listopada 1954 r. w sprawie jednolitych zasad ewidencjonowania oraz przeksięgowania do grupy przedmiotów nietrwałych narzędzi i przyrządów specjalnych figurujących na koncie środków trwałych (Biul. M.B.Przem. nr 24, poz. 151),

48) pismo okólne nr 32 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 26 listopada 1954 r. w sprawie ewidencji kosztów z tytułu zatrudnienia robotników zamiejscowych (Biul. M.B.Przem. nr 24, poz. 152),

49) pismo wg rozdzielnika Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 29 maja 1954 r. w sprawie zasad księgowego ujęcia inwestycji i remontów kapitalnych wykonywanych we własnym zakresie w czynnych przedsiębiorstwach przemysłu wielkiego i średniego,

50) pismo wg rozdzielnika Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 30 kwietnia 1954 r. w sprawie nomenklatury kosztów ogólnofabrycznych,

51) pismo wg rozdzielnika Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 10 listopada 1954 r. w sprawie ewidencji produkcji ubocznej,

52) pismo okólne nr 17 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 4 lutego 1955 r. w sprawie księgowego ujęcia sprzedaży niektórych mebli biurowych (Biul. M.B.Przem. nr 3, poz. 21),

53) pismo okólne nr 20 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 8 lutego 1955 r. w sprawie ewidencji księgowej obrotów dokonywanych przez jednostki budownictwa przemysłowego z oddziałami zaopatrzenia robotniczego (Biul. M.B.Przem. nr 3, poz. 23),

54) pismo okólne nr 35 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 25 lutego 1955 r. w sprawie księgowego ujęcia budynków i budowli użytkowanych przez placówki socjalne oraz zasad uzgadniania sald rozrachunków pozainkasowych (Biul. M.B.Przem. nr 6, poz. 39),

55) pismo okólne nr 49 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 24 marca 1955 r. w sprawie ujęcia księgowego kosztów poniesionych w latach ubiegłych oraz księgowań na koncie „Straty i zyski" w przedsiębiorstwa resortu budownictwa przemysłowego (Biul. M.B.Przem. nr 8, poz. 55),

56) pismo okólne nr 89 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 21 kwietnia 1955 r. w sprawie:

a) księgowego ujęcia przedawnionych i prekludowanych zobowiązań i należności powstałych z tytułu rozliczeń w zakresie inwestycji,
b) analitycznej ewidencji kosztów działalności podstawowej w biurach projektów,
c) księgowego ujęcia kosztów akcji łączności miasta ze wsią,
d) kwalifikowania niektórych nakładów inwestycyjnych,
e) księgowego ujęcia budynków i budowli użytkowych przez placówki socjalne przedsiębiorstw,
f) księgowego ujęcia rozliczeń z budżetem,
g) księgowego ujęcia funduszu środków obrotowych oraz narzutów w jednostkach administracyjnych utrzymywanych z narzutów,

57) pismo okólne nr 92 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 29 czerwca 1955 r. w sprawie amortyzacji zbędnych maszyn, urządzeń i sprzętu mechanicznego (Biul. M.B.Przem. nr 14, poz. 94),

58) pismo okólne nr 93 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 30 czerwca 1955 r. w sprawie księgowego ujęcia kosztów i dochodów gospodarki działów pozazakładowych (gospodarki ubocznej nieprzemysłowej itp.) (Biul. M.B.Przem. nr 14, poz. 95),

59) pismo okólne nr 94 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 30 czerwca 1955 r. w sprawie ewidencji księgowej związanej ze zbiórką złomu (Biul. M.B.Przem. nr 14, poz. 96),

60) pismo okólne nr 103 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 26 lipca 1955 r. dotyczy księgowego ujęcia rozliczeń między dostawcami i odbiorcami nie zwróconych w terminie opakowań wypożyczonych (Biul. M.B.Przem. nr 16, poz. 107),

61) pismo okólne nr 116 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 26 września 1955 r. dotyczy ewidencji księgowej drewna z odzysku oraz przerobu drewna odpadowego (Biul. M.B.Przem. nr 18, poz. 116),

62) pismo okólne nr 117 Centralnej Księgowości i Departamentu Planowania Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 26 września 1955 r. w sprawie ewidencjonowania skreśleń i uzupełnień faktur za roboty wykonane w latach ubiegłych na budowach (obiektach, robotach) kontynuowanych oraz sposobu opracowania sprawozdania B1 za m-c wrzesień 1955 r.,

63) pismo okólne nr 120 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 4 października 1955 r. w sprawie wzmożenia kontroli prawidłowości zapisów księgowych na kontach rachunków i kredytów bankowych (Biul. M.B.Przem. nr 18, poz. 118),

64) pismo okólne nr 130 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 3 grudnia 1955 r. w sprawie ewidencji księgowej kosztów zaplecza techniczno-gospodarczego i socjalno-bytowego przedsiębiorstw budowlano-montażowych (Biul. M.B.Przem. nr 23, poz. 135),

65) pismo okólne nr 131 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 10 grudnia 1955 r. w sprawie ewidencji księgowej kosztów przerzutów materiałów gospodarczo nieuzasadnionych, kosztów delegacji pracowników zamiejscowych, kosztów delegacji personelu transportowego, narzutu kosztów ogólnych na produkcję pomocniczą, sprzęt i transport (Biul. M.B.Przem. nr 23, poz. 136),

66) pismo wg rozdzielnika Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 28 stycznia 1955 r. w sprawie ewidencji kosztów wydziałów pomocniczych w przemyśle wielkim i średnim.

67) pismo wg rozdzielnika Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 30 czerwca 1955 r. w sprawie zasad księgowego ujęcia wydatków dokonywanych ze środków funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach państwowych,

68) pismo wg rozdzielnika Departamentu Zatrudnienia i Płac i Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 16 lipca 1955 r. w sprawie likwidacji rachunków, zapisów księgowych oraz analizy kosztów zatrudnienia pracowników zamiejscowych — konto 162/4,

69) pismo okólne nr 6 Centralnego Zarządu Zaopatrzenia Materiałowo-Technicznego i Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 15 marca 1956 r. w sprawie zakresu comiesięcznego uzgadniania ewidencji ilościowej materiałów z ewidencją ilościowo-wartościową (Biul. M.B.Przem. nr 5, poz. 34),

70) pismo okólne nr 17 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 6 lutego 1956 r. dotyczy zmian w rozdz. II b.p.k. oraz księgowego ujęcia przekształcenia sald bilansu otwarcia kont rozdz. II b.p.k.,

71) pismo okólne nr 21 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 18 lutego 1956 r. w sprawie księgowego ujęcia i rozliczania wynagrodzeń w naturze (deputatów branżowych) oraz uzgadniania z właściwym bankiem finansującym sald rachunków bankowych, kredytów bankowych oraz należności i zobowiązań inkasowych (Biul. M.B.Przem. nr 4, poz. 27),

72) pismo okólne nr 22 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 18 lutego 1956 r. w sprawie księgowego ujęcia nakładów na bezpieczeństwo i higienę pracy (Biul. M.B.Przem. nr 4, poz. 28),

73) pismo okólne nr 26 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 20 lutego 1956 r. w sprawie ewidencji kosztów rozruchu kosztów usług Biura Rozliczeń Budownictwa Przemysłowego oraz Biura Pomocy Technicznej kosztów pracowników zamiejscowych, wyników gospodarki hotelowej oraz ewidencji zużycia przedmiotów nietrwałych, krótkotrwałych i małowartościowych (Biul. M.B.Przem. nr 4, poz. 29),

74) pismo okólne nr 29 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 27 lutego 1956 r. w sprawie ewidencji sprzedaży robót budowlano-montażowych (Biul. M.B.Przem. nr 5, poz. 36),

75) pismo okólne nr 32 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 13 marca 1956 r. w sprawie księgowego ujęcia amortyzacji środków trwałych (Biul. M.B.Przem. nr 5, poz. 37),

76) pismo okólne nr 24 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 27 marca 1956 r. w sprawie jednolitej ewidencji ogumienia (Dz. Urz. MBMiO nr 7, poz. 57),

77) pismo okólne nr 53 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 7 maja 1956 r. w sprawie ewidencji księgowej rozliczeń za usługi wykonane przez przedsiębiorstwa podległe C. Z. Transportu na rzecz jednostek budowlano-montażowych,

78) pismo okólne nr 60 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 14 czerwca 1956 r. dotyczy ewidencji księgowej usług organizacji spółdzielczych i prywatnych rzemieślników w zakresie podstawowych robót budowlano-montażowych, ewidencji narzutów na robociznę oraz ewidencji materiałów kancelaryjnych i lekarstw (Biul. M.B.Przem. nr 10, poz. 68),

79) pismo wg rozdzielnika Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 17 lutego 1956 r. dotyczy klasyfikacji i rozliczania kosztów ogólnofabrycznych,

80) pismo wg rozdzielnika Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa z dnia 24 listopada 1956 r. w sprawie ewidencji zaległych wynagrodzeń i nadpłaconego podatku.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
S. Wojciechowski

26.

PISMO OKÓLNE nr 9 MINISTERSTWA BUDOWNICTWA

z dnia 31 stycznia 1957 r.

w sprawie aktów normatywnych z zakresu rachunkowości.

(Znak: KS-I/D-5c)

W związku z uporządkowaniem i dokonaną zmianą aktów normatywnych z zakresu rachunkowości, wydanych przez Ministrów Budownictwa Przemysłowego oraz Budownictwa Miast i Osiedli wyjaśnia się, że wymienione niżej zarządzenia, okólniki i pisma okólne utraciły swą aktualność jako akty o charakterze jednorazowym, bądź też stały się nieaktualne wobec odmiennego uregulowania podstaw, na których zostały wydane:

1) zarządzenie nr 173 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 29 listopada 1951 r. w sprawie planowania i kontroli pracy komórek finansowo-księgowych w oparciu o harmonogramy,

2) zarządzenie nr 17 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 31 stycznia 1955 r. w sprawie ewidencjonowania przekazywanych nieodpłatnie środków trwałych oraz obiegu protokołów zdawczo-odbiorczych (Dz. Urz. MBMiO nr 3, poz. 23),

3) okólnik nr 19 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 21 marca 1952 r. w sprawie zasad prowadzenia księgowości w jednostkach wielozakładowych,

4) okólnik nr 66 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 28 sierpnia 1952 r. w sprawie tymczasowych zasad księgowania przedmiotów nietrwałych o niskiej wartości,

5) okólnik nr 56 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 30 września 1954 r. w sprawie ewidencjonowania skreśleń z faktur za roboty budowlano-montażowe,

6) okólnik nr 51 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 25 listopada 1955 r. w sprawie postępowania przy odmowach zapłaty za roboty budowlano-montażowe dokonanych przez zleceniodawców (Dz. Urz. MBMiO nr 20, poz. 151),

7) okólnik nr 5 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 2 lutego 1956 r. w sprawie przeszacowania i przekwalifikowania przedmiotów nietrwałych w użytkowaniu (Biul. M.B.Przem. nr 3, poz. 99),

8) pismo okólne nr 31 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 10 listopada 1952 r. w sprawie planowania i kontroli pracy komórek finansowo-księgowych w oparciu o harmonogramy,
9) pismo okólne nr 18 Centralnej Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 7 lutego 1956 r. w sprawie planu usprawnień organizacyjnych w 1956 r.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
S. Wojciechowski

KOMUNIKAT II

Wydane zostały, a nie są ogłoszone w Dzienniku Urzędowym następujące akty normatywne:

Zarządzenie Ministra nr 139
z 29.XI.56 r. Znak: OR4/56 w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą „Warszawskie Przedsiębiorstwo Budowy Pieców Przemysłowych".

Zarządzenie Ministra nr 140
z 29.XI.56 r. Znak: OR4/56 w sprawie zmiany nazwy siedziby, przedmiotu działania i podporządkowania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą „Zjednoczenie Budowy Pieców Przemysłowych".

Zarządzenie Ministra nr 141
z 29.XI.56 r. Znak: OR4/56 w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą: „Wrocławskie Przedsiębiorstwo Budowy Pieców Przemysłowych".

Zarządzenie Ministra nr 142
z 29.XI.56 r. Znak: OR4/56 w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą: „Krakowskie Przedsiębiorstwo Budowy Pieców Przemysłowych".

Zarządzenie Ministra nr 143
z 31.XII.56 r. Znak: ZP/5/G/56 w sprawie likwidacji Oddziału Zaopatrzenia Robotniczego przy Zjednoczeniu Budownictwa Miejskiego w Olsztynie.

Zarządzenie Ministra nr 144
z 31.XII.56 r. Znak: ZP/5/G/56 w sprawie likwidacji Oddziału Zaopatrzenia Robotniczego przy Zjednoczeniu Budownictwa Miejskiego w Gdyni.

Zarządzenie Ministra nr 145
z 31.XII.56 r. Znak: OR3/56 w sprawie przekazania-przejęcia niektórych specjalistycznych jednostek organizacyjnych.

Zarządzenie Ministra nr 146
z 31.XII.56 r. Znak: OR3/56 w sprawie przekazania bazy materiałowej „Służewiec".

Zarządzenie Ministra nr 2
z 10.I.57 r. Znak: CZS/PK/57 w sprawie likwidacji Ośrodka Szkolenia Budowlanego Ministerstwa Budownictwa w Sopocie.

Zarządzenie Ministra nr 5
z 11.I.57 r. Znak: ZP/1/57 w sprawie ograniczenia stanu zatrudnienia w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych w roku 1957.

Zarządzenie Ministra nr 8
z 14.I.57 r. Znak: ZP/5/G/57 w sprawie likwidacji Oddziału Zaopatrzenia Robotniczego przy Katowickim Zjednoczeniu Wodno-Inżynieryjnym Budownictwa Przemysłowego w Katowicach.

Zarządzenie Ministra nr 9
z 14.I.57 r. Znak: ZP/5/G/57 w sprawie likwidacji Oddziału Zaopatrzenia Robotniczego przy Białostockim Przemysłowym Zjednoczeniu Budownictwa w Białymstoku.

Zarządzenie Ministra nr 12
z 16.I.57 r. Znak: OR4/57 w sprawie przekazania Oddziału Palowania w Zabrzu.

Zarządzenie Ministra nr 13
z 16.I.57 r. Znak: OR4/57 w sprawie odebrania uprawnień do pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego Oddziałowi Terenowemu nr 1 w Warszawie Przedsiębiorstwa Geologiczno-Inżynierskiego Budownictwa Przemysłowego „Geoprzem".

Zarządzenie Ministra nr 14
z 16.I.57 r. Znak: OR4/57 w sprawie zmiany zarządzenia, dotyczącego utworzenia przedsiębiorstwa pod nazwą „Przedsiębiorstwo Geologiczno-Inżynierskie Budownictwa Przemysłowego — „Geoprzem".

Zarządzenie Ministra nr 15
z 16.I.57 r. Znak: OR4/57 w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą „Łódzkie Przedsiębiorstwo Geologiczno-Inżynierskie Budownictwa".

Zarządzenie Ministra nr 16
z 16.I.57 r. Znak: OR4/57 w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą „Wrocławskie Przedsiębiorstwo Geologiczno-Inżynierskie Budownictwa".

Zarządzenie Ministra nr 17
z 16.I.57 r. Znak: OR4/57 w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą „Krakowskie Przedsiębiorstwo Geologiczno-Inżynierskie Budownictwa".

Zarządzenie Ministra nr 18
z 16.I.57 r. Znak: OR4/57 w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą „Gdańskie Przedsiębiorstwo Geologiczno-Inżynierskie Budownictwa".

Zarządzenie Ministra nr 22
z 19.I.57 r. Znak: OR3/04/57 w sprawie przekazania-przejęcia Kierownictw Odcinków Instalacji Sanitarnych i Elektrycznych na terenach województw kieleckiego i lubelskiego.

Zarządzenie Ministra nr 23
z 19.I.57 r. Znak: ZP/1/57 w sprawie świadczeń dla robotników zamiejscowych w przedsiębiorstwach geologicznych.

Zarządzenie Ministra nr 24
z 21.I.57 r. Znak: ZP/3/57 w sprawie zasad wynagradzania robotników w okresie zimy 1956/57.

Zarządzenie Ministra nr 26
z 21.I.57 r. Znak: CZP/NO/88/57 w sprawie zmiany organizacji wewnętrznej Biura Projektów Zaplecza Technicznego Budownictwa Miejskiego.

Zarządzenie Ministra nr 27
z 25.I.57 r. Znak: OR3/57 w sprawie przekazania Odcinka Robót Instalacji Sanitarnych i Elektrycznych w Koszalinie.

Zarządzenie Ministrów: Budownictwa i Przemysłu Lekkiego
z 27.XII.56 r. w sprawie przekazania gospodarstwa rolnego „Rudniczka" położonego w powiecie Prudnik woj. opolskie.

Zarządzenie Ministrów: Budownictwa i Rolnictwa
z 31.XII.56 r. w sprawie przekazania gospodarstwa rolnego „Wołakowo" położonego w powiecie i województwie szczecińskim.

Zarządzenie Ministrów: Budownictwa i Rolnictwa
z 31.XII.56 r. w sprawie przekazania gospodarstwa rolnego „Mieścin" położonego w powiecie Tczew, woj. gdańskie.

Okólnik Ministra nr 19

z 22.XII.56 r. Znak: CZZ/56 w sprawie trybu rozdziału wytworów hutniczych dla niektórych przedsiębiorstw resortu Ministra Budownictwa.

Okólnik Ministra nr 1

z 10.I.57 r. Znak: KS-I/C-4/56 w sprawie terminów złożenia rocznych sprawozdań finansowych za 1956 rok przez jednostki resortu Ministra Budownictwa.

Okólnik Ministra nr 4

z 19.I.57 r. Znak: TR/57 w sprawie zbywania nadetatowych samochodów osobowych przez przedsiębiorstwa resortu Ministra Budownictwa.

Polecenie służbowe Ministra nr 43

z 31.XII.56 r. w sprawie realizacji uchwały nr 258/56 Prezydium Rządu z dnia 2 czerwca 1956 r. dotyczącej budowy nowej cementowni w Chełmie oraz zarządzenia nr 39 Ministra Budownictwa z dnia 29 września 1956 r.

Polecenie służbowe Ministra nr 1

z 8.I.57 r. Znak: OR2/2/01/57 w sprawie wydzielania na okres przejściowy z Zarządu Techniki Zespołu Instalacji Mieszkaniowych.

Polecenie służbowe Ministra nr 2

z 29.I.57 r. Znak: OR4/57 w sprawie zorganizowania przedsiębiorstw geologiczno-inżynierskich budownictwa.

Polecenie służbowe Ministra nr 3

z 28.I.57 r. Znak: IN/3/57 w sprawie koordynacji działalności Centralnego Zarządu Produkcji Elementów Budowlanych i Centralnego Zarządu Produkcji Materiałów Budowlanych oraz zasad ich współpracy z zarządami terenowymi budownictwa.

Pismo okólne Ministerstwa nr 1

z 4.I.57 r. Znak: KS-I/C-4/57 w sprawie zasad sporządzania sprawozdań finansowych za rok 1956.

Pismo okólne Ministerstwa nr 3

z 5.I.57 r. Znak: ZBA-2A-09/57 w sprawie sprawozdawczości budżetowej za rok 1956.

Pismo okólne Ministerstwa nr 4

z 17.I.57 r. Znak: ZBA-2A-09/57 w sprawie rozliczeń z tytułu wyjazdów służbowych.

Pismo okólne Ministerstwa nr 6

z 28.I.57 r. Znak: T/5/23/57 w sprawie stosowania w budownictwie normy RN-56-CZSP/05/217 „Płytki posadzkowe skałodrzewne" oraz Instrukcji układania posadzek z płytek skałodrzewnych.

Pismo okólne Ministerstwa nr 10

z 1.II.57 r. Znak: PL-4-13-2/57 w sprawie opracowania planów techniczno-ekonomicznych na rok 1957 przedsiębiorstw przemysłowych i usługowych resortu Ministra Budownictwa.

SPROSTOWANIE:

W Dzienniku Urzędowym nr 7 z dnia 31 grudnia 1956 r. w poz. 79 w okólniku nr 18 z dnia 29.XII.56 r. zamiast załączonego wzoru Mtr-1 podaje się obowiązujący wzór Mtr-1 według brzmienia jak niżej:

Operatywny plan przewozu ładunków kolejami normalnotorowymi P. K. P.

na m-c .... 1956 r.

Lp.	Rodzaj ładunku	Przewóz ogółem w miesiącu		Załadunek statyczny	wagony			Uwagi
		ton	wag		kryte	niekryte	inne	
		ton	szt.		szt.	szt.	szt.	
1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	Kamień							
2	Żwir i piasek							
3	Cegła							
4	Metale							
5	Drzewo i wyroby							
6	Pozostałe							
	Ogółem							

Sporządził: Kierownik Komórki Transportowej Dyrektor

....

.... dnia .... 195... r.

Druk. LSW. W-wa. Zam. 153c z dn. 15.II.57 r. Nakł. 6.500 egz. B-61

Cena zł 6,—